

STÊRKA CIWAN

Kovara
Ciwanan
a Mehane

Sibat 2019
Hejmar: 189

DI SOSYALÎZMÊ DE ISRAR DI MIROVAHIYÊ DE ISRAR E

DEM HATIYE,

SERÎ HILDE

KOMPLO PERÇE BIKE

RÊBERTÎ AZAD BIKE

A portrait of a young man with short, light brown hair and blue eyes, looking directly at the camera with a neutral expression. He is wearing a grey jacket over a black shirt. The background is a solid red wall, with a portion of a yellow and green flag visible on the left side.

Şehid Şiyar Gabar

Nav û Paşnav:

Jakob Riemer

Navê kod:

Şiyar Gabar

Dem û cihê
jidayikbûnê:

10.10.1994, Hamburg

Dîroka şehadetê:

09.07.2018 Çarçella, Colemêrg

Merhaba Güneş'in genç yoldaşları...

“**T**ecridi kıralım, faşizmi yıkalım, Kürdistan'ı özgürleştirelim” şiarıyla büyük bir direniş hamlesi başlatılmıştır. Kürt halkı bir kez daha Rêber APO etrafında fedaice bir direniş çizgisinde kenetlenmiştir. Özgür kadın bilinciyle bu direniş sürecini başlatan Leyla Güven yoldaşın öncülüğünde yükselen direniş, mutlak başarıyı, zaferi hedeflemektedir. Biz Güneş'in genç yoldaşlarına düşen Leyla Güven yoldaşın direniş çizgisinde, Rêber APO özgürleşene dek mücadeleyi büyütmek ve şehitlerimizin fedai direniş çizgisinde zaferi kesinleştirmektir.

Rêber APO, 20 yıldır tarihin en ağır esaret koşulları altında tutulmaktadır. İmralı gibi özel bir işkence sisteminde tabi tutulan Rêber APO, düşüncelerinden, ilkelelerinden ve mücadelesinden taviz vermeden faşist Türk devletine ve tüm emperyalist güçlere karşı olağanüstü bir direniş veriyor. Önderliğimize, Güneş'imize yönelen her saldırı halkımıza, kadınlara, gençliğe yapılan bir saldırdır. Biz de Stêrka Ciwan dergisi olarak bu sayımızda Rêber APO'ya uygulanan tecridi, Leyla Güven yoldaşın başlatmış olduğu direnişi, yine özgürlük için fedailik çizgisinde mücadele edip şehit düşen yoldaşların yaşamlarını konu aldık. Tüm genç yoldaşların şehitlerimizin yaşam, mücadele ve direniş gerçekliklerinden öğrenerek APOCU FEDAI GENÇLİK çizgisini büyüteğine ve MUTLAKA KAZANACAĞINA inanıyoruz.

**Amed'de buluşmak dileğiyle
Genç kalın...**

“Ên ku dilê wan bi
agir û azweriya
azadiyê bişewite
dikarin bi me re
bimeşin”

TEKİLÎ

sterkaciwankovar@gmail.com

Hevalên hêja, hun dikarin berhemen
xwe, wekî wêne, nivîs, helbest û hwd.
bişînin me! Ger ku pirsên we heben jî,
ji me re binivîsin.

RÊBER APO

Falsche Freunde 04

The interstate conspiracy targeted the free Kurd 08

DOSYA TAYBET

Ciwan wê tecrîdê bişkinin 12

PERSPEKTÎF

Önderliğimizi Özgürleştirmek Onur Borcumuzdur 15

JINÊN CIWAN

Je suis une femme et je suis Kurde 19

BÎRANÎN

Jina ciwan a Êzîdî Binevş Agalango Bêrivan 21

Stêrka Ciwan'ın gizli emektarı Hidar Ferat 25

Önderliksiz bir yaşam Güneşsiz bir dünyadır 28

Ein Leben ohne den Vorsitzenden ist wie eine Welt ohne Sonne

Auf der Suche nach Freiheit in den freien Bergen Kurdistans - Şehîd Şiyar Gabar 32

A la lumière des nuits sombres, au Président APO 36

Les moments forts de la résistance à Kobanê 40

DÎROK

Bitmeyen Roman: PKK Tarihi — IV. Bölüm 41

NIRXANDIN

Kazanmanın formülü: Devrimci kültür ve ahlak - I 46

Rêber 50

Die Bedeutung der Jugend innerhalb der Gesellschaft und der PKK - I 53

BAJARÊN KURDISTANÊ

Mahabad - Stadt des nationalen Denkens und des Zarathoastrismus 57

Mahabad - Ulusal düşüncenin ve Zerdüştlüğün şehri

ÇAND Û HUNER

Parti'ye Övgü/Lob der Partei 63

Pirtûkên ku em pêşniyar dikin 64

STËRKA CIWAN

FALSCHGE FREUNDE

Für die Februarausgabe haben wir uns als Redaktion für einen Text über den Komplott an Rêber APO entschieden, da er am 15. Februar 1999 illegal von einem Bündnis von Geheimdiensten verschiedener Staaten verschleppt worden ist. In dem folgenden Textauszug aus seinem Buch „Plädoyer für den freien Menschen“ beleuchtet er insbesondere den Verrat von Freunden, und Staaten, die maßgeblich an der Verschleppung beteiligt waren. Der Text wurde für ein besseres Verständnis redaktionell bearbeitet und gekürzt.

Ich konnte mir doch nicht untreu werden!

Erheblichen Anteil am Verrat an mir hatten auch nicht ausreichend tragfähige freundschaftliche Beziehungen. Die Angst, keine guten Freunde finden zu können, welche mich seit meiner Kindheit umtreibt, wurde bestätigt, als ich mich praktisch ganz auf mich allein gestellt in einer ausweglosen Situation wiederfand. Obwohl ich mich außerordentlich bemüht hatte, tragfähige Freundschaften und genossenschaftliche Beziehungen aufzubauen, trat ein, was mir meine Mutter schon in meiner Kindheit prophezeit hatte. Als sie sah, wie eifrig ich Freundschaften schloss, pflegte sie zu sagen: „Dummkopf, gib dich nicht mit denen ab. Die sind nur bei dir, weil sie an ihren eigenen Vorteil denken. Sie arbeiten nicht so, wie du dir das vorstellst, und sie halten nicht zu dir.“ So entspricht also die bittere Erfahrung des Lebens der Wirklichkeit mehr als Kinderträume. Selbstverständlich habe ich meinen Glauben nicht verloren, dass ein Leben ohne soziale Beziehungen und

aufrichtige Freundschaften nicht sinnvoll und lebenswert sein kann.

Zwar gibt es davon Spuren in der Kultur des Ostens, aber ich habe nicht wirklich damit gerechnet, dass in der Kultur des Westens Freundschaften heranreifen könnten. Wenn griechische und andere europäische Besucher zu mir kamen, begegnete ich ihnen mit der Mentalität eines Orientalen. Ich konnte mir doch nicht untreu werden! Wie sehr hinter ihren Besuchen auch tiefer Egoismus und engstirniges Interessendenken gestanden haben mochten, musste ich sie doch wie wahre Freunde empfangen.

Jedoch ist dieses Thema nicht nur eine Frage von Wissen und Glauben, sondern hat darüber hinaus mit zwei unterschiedlichen und tief verwurzelten Mentalitäten zu tun. Die eine entstammt der hierarchischen Zivilisation bzw. der Klassengesellschaft und lautet: „In der Politik ist jedes Mittel recht.“ Dem steht die Denkweise der kommunalen Gesellschaft entgegen.

Als Politiker musste ich, um konsequent zu sein, einen Stil verfolgen, der mit meinen Prinzipien im Einklang steht. Sollten doch die anderen versuchen, mich für ihre niederen Ziele zu benutzen, so viel sie wollten, um ihre Ämterwünsche, Interessen und persönlichen Vorlieben zu befriedigen! Ich durfte nicht in Widerspruch geraten, die für mich auch ein gesellschaftliches Ideal darstellt. Diese Wesensart, die gesellschaftlichen Ideale, haben zweifellos Beachtliches bewirkt und waren ein Hauptgrund dafür, dass sich um mich tausende Genossinnen und Genossen scharten, die weitaus stärker waren als ich selbst. Diese Grundhaltung und die Eindrücklichkeit meiner Freundschaft veranlasste auch türkische Revolutionäre wie Kemal Pir und Haki Karer, die meine treuesten und entschiedensten Weggefährten zu werden. Auch die Loyalität außergewöhnlicher, mutiger Frauen mir gegenüber rührt von dieser Haltung her.

Und doch gab es unzählige Egoisten, die, bewusst oder spontan, innerhalb und außerhalb der Organisation auftauchten und mich und alle aufrichtigen Freunde und Genossen mit verhängnisvollen Folgen betrogen. Sie nutzten eben diese Haltung aus und verursachten dadurch unnötige Verluste. Dieser Kampf ums Prinzip gegen die Geisteshaltung, die das 20. Jahrhundert – mit

Ausnahmen – geprägt hat, ist noch nicht zu Ende.

Was hier in erster Linie missbraucht wurde, ist unsere Anständigkeit

Ebenso wichtig wie die Treue zum Prinzip ist, wachsam zu sein. Ansonsten wird uns das gleiche Schicksal ereilen, das schon vielen wohlmeinenden Menschen, Bewegungen und sozialen Systemen inklusive des Realsozialismus zuteil wurde. Meine Einreise nach Athen [und der anschließenden Verhaftung] erfolgte in diesem Geiste und nach dem O.K. unserer Freunde und unserer Repräsentantin in Griechenland. Vielleicht kannten sie die Personen und Institutionen und vor allem den Staat, mit dem sie es zu tun hatten, nicht gut genug. Weil ihre Auffassung von Beziehungen nicht über die eines kleinen Beamten hinausging, war unvermeidlich, dass sie für jede Art Verführung offen waren. Klar ist, dass sie benutzt wurden. Es ist auch wahr, dass die Beziehungen an vielen Orten nicht stark genug waren, um tragfähig für mehr zu sein.

Kurz, der Boden, auf den ich meinen Fuß setzte, war wahrlich nicht gut bereitet, und es war eine Frage des Glücks und der momentanen Bedingungen, ob ich ausrutschen würde oder nicht. Die Staatsanwaltschaft betont in ihrer Anklageschrift ausdrücklich, dass ich angeblich gegen den Willen des griechischen Staates eingereist sei. Das ist die Grundlage für die Anschuldigungen gegen unsere Repräsentantin, unsere Freunde und mich. Lassen wir das Juristische einmal beiseite. Was hier in erster Linie missbraucht wurde, ist unsere Anständigkeit. Es ging von Anfang an darum, uns durch versteckten Verrat hereinzulegen und als perfekten politischen Spielball für eigene Zwecke zu benutzen. Wegen unserer Anständigkeit, unserer Auffassung von freundschaftlichen Beziehungen wurden wir von den hochrangigen Führern der Staaten USA und Griechenland als „politische Grünschnäbel“ eingestuft und behandelt. Die Mehrzahl derer, die als Handlanger dienten und beteiligt waren, mögen von diesen Plänen nichts gewusst haben. Vielleicht wussten nur ganz wenige von dem Verrat. Besonders gut bekannt ist das Verhalten von Oberst Savvas Kalenteridis [Agent des griechischen Geheimdienstes] der unsere Freundschaft missbrauchte

und so zum Hauptakteur bei der Umsetzung des Komplotts wurde. Kalenteridis galt als geradezu fanatischer Bewunderer meiner Person. Er war derjenige, der von der ersten Kontaktaufnahme mit mir bis zur Auslieferung an die Schergen in Kenia diese gefährliche Rolle spielte. Als ich nach Kenia geschickt wurde, versprach er Folgendes: „Ich gebe ihnen das Ehrenwort des griechischen Staates: Dort sind Griechen, es ist der für Ihre Sicherheit der am besten geeignete Ort. Innerhalb von zwei Wochen wird ein südafrikanischer Pass besorgt, den Sie erhalten.“ Als ich jedoch an die Schergen in Kenia übergeben wurde, sagte er: „Außenminister Pangalos hat einen Sonderbefehl gegeben. Sie fliegen nach Holland.“

Wie stark auch der Feind sein mag, ein Gast wird nicht ausgeliefert

Verrat als Missbrauch von Freundschaft ist die grausamste Art von Feindschaft, die das Menschengeschlecht kennt. Ihr könnt eure Feinde erschießen, den Löwen zum Fraß vorwerfen, sie hinrichten, aufhängen oder mittels militärischer Taktiken töten. Aber eine Person, in die ein Volk seine Hoffnungen gesetzt hat und die es als Führung akzeptiert, könnt ihr nicht auf diese Weise als Postpaket verschicken und der Liquidierung überantworten. Ich glaube, dass es kein zweites Beispiel für einen Fall gibt, wo ein solches Verbrechen im Namen eines Staates begangen wurde. Die USA können für sich selbst Entscheidungen treffen. Aber jemanden, der vermittelt durch Freunde mit guten Absichten in das eigene Land kommt, behandelt man so nicht. Tatsächlich ist keinem einzigen Staat, Russland, Syrien und Italien eingeschlossen, etwas derartiges in den Sinn gekommen. Wieso hat nun einer, dessen Aufgabe es ist, für die Griechische Republik zu arbeiten, diese Rolle gespielt? Was denkt und fühlt er dabei?

In der Kultur des Ostens gibt es kein derartiges Phänomen. Wie verbreitet auch Wortbrüche anderer Art sein mögen, im Mittleren Osten erhebt man die Hand nicht gegen jemanden, der in Freundschaft kommt, selbst wenn er direkt in das Zelt seines Feindes geht. Wie stark auch der Feind sein mag, ein Gast wird nicht ausgeliefert. Wenn man mir im Namen der Griechischen Republik gesagt hätte: „Wir liefern dich wegen ei-

nes Abkommens an die USA oder die Türkei aus; unsere Gesetze und Interessen erfordern das“, würde ich nichts dagegen sagen, so sind eben die politischen Notwendigkeiten. Ich bin aber der Überzeugung, dass es auf der Welt sehr selten vorkommt, dass man mit Lügen im Namen der Freundschaft etwas zu erreichen versucht. Was schließlich Freundschaften angeht, folgt für mich aus all dem, dass ich mich damit noch intensiver befassen muss.

Es ist falsch, oberflächlich und wahllos Freundschaften zu knüpfen oder zu benutzen. Es ist bekannt, dass ich für Freundschaften offen bin. Es ist auch bekannt, dass ich Freunde suche, wie sie in den berühmten Epen behandelt werden; so wie es Enkidu für Gilgamesch oder Patroklos für Achilles war. Meine Freundschaft mit Kemal Pir steht wohl nicht hinter diesen Beispielen zurück. Nach meiner intensiven Beschäftigung mit Philosophie habe ich folgendes Prinzip besser verstanden: Alles gebärt und nährt sein eigenes Gegenteil. Die Wissenschaft spricht mittlerweile von Materie und Antimaterie. So ist es wahrscheinlich, dass die Tiefe meiner Freundschaft auch ihr eigenes Gegenteil hervorruft. Man kann diese Gegensätze bereits in der Struktur der Denkweise des antiken Griechen entdecken. Aber es steht einer Kultur nicht gut an, diese Widersprüche derart gerissen auszunutzen. Zweifellos hängen der tragische Niedergang des großen historischen Griechenlands und sein Zusammenschrumpfen auf eine winzige Halbinsel mit dieser Tatsache zusammen.

Bei den Türken gibt es ein Sprichwort, das besagt, Freundschaft mit Griechen sei unmöglich. Ich glaube immer noch daran, dass man dies keinesfalls über alle Griechen oder überhaupt über ein Volk sagen kann. Auch die Naivität der Kurden wird viel zitiert. Vielleicht sind sie auch wegen ihrer Naivität ohne Staat geblieben. Ich sage ganz offen: Anstatt eine Zivilisation und einen Staat zu haben, der Freundschaft derartig missbraucht, lebe ich lieber im Geiste der naiven und schlichten Kommunalgesellschaft ohne Staat und kämpfe für soziale Befreiung. Zu solch einem Volk zu gehören, halte ich durchaus für eine Ehre. Dabei wurde ich nicht nur nicht festgenommen, sondern ich bekam das „Ehrenwort“ der Griechischen Republik und wechselte in eine „sicherere Umgebung“.

Etappen des Verrats

Meine Reise nach Athen war Folge der Kontaktaufnahme unserer Vertreterin mit dem griechischen Abgeordneten Baduvas. Ich hatte zigmal gefragt, ob für die Reise alles vorbereitet sei. Als die Antwort jedes Mal positiv ausfiel, sah ich kein Hindernis für die Entscheidung. Die Partei des Abgeordneten, Baduvas, war an der Regierung, er selbst Abgeordneter und ehemaliger Minister. Ich befand mich im Glauben, dass er mit Sicherheit eine Erlaubnis eingeholt hatte. Nach meiner Landung auf dem Flughafen tauchte vor mir der Chef des Geheimdienstes auf. In großer Hektik und unter Drohungen machten sie mir klar, dass ich noch am selben Tage bis fünf Uhr wieder abreisen musste, andernfalls bekäme ich Schwierigkeiten. Das traf mich völlig unvorbereitet. Baduvas erschien nicht. In Anbetracht dessen, was weiter geschah, müssen wir fragen: Wie konnte er eine freundschaftliche Beziehung derart verraten? Auf diese Frage suche ich noch immer eine Antwort.

Dass ich nach Kenia geschickt wurde, war von Anfang an Teil ihres Plans. Warum Kenia und nicht direkt Südafrika? Weil das Regime dort eine Marionette der USA ist. Es war der für die Auslieferung am besten geeignete Ort. Ein Mandela und die Republik Südafrika hätten sich nicht in einen solchen Plan einspannen lassen. Bei der Auslieferung an die Türkei griff man wieder zum Verrat. Griechischer Botschafter Yorgo Kostulas erledigte diesen Auftrag mit Erfolg, wenn es ihm auch nicht angenehm war. Er wusste genau, wovon es bei dem Plan ging. Ihm gelang es, mich einzulullen, indem er mitteilte, mein erneuter Asylantrag sei zur Bearbeitung angenommen. Zuletzt erfüllte Kalenteridis seinen Auftrag zum ungeschminkten Verrat bei der Auslieferung an die kenianischen Schergen, indem er sagte: „Auf besondere Anweisung des Außenministers fliegen wir nach Holland.“ Es liegt klar auf der Hand, dass dabei mein grenzenloses Vertrauen in unsere Freundschaft missbrauchte. Sie hatten sich nicht die kleinste Blöße gegeben, so dass ich keinen Verdacht schöpfen konnte. Vor einer derart meisterhaften Inszenierung eines Verrats kann man nur den Hut ziehen.

Abschließend möchte ich anmerken, dass das Urteil dieses Gerichts bezüglich dieses Kom-

plots, das einen Schandfleck in der Geschichte der Menschheit und der Freundschaft zwischen unseren Völkern darstellt. Ich sinne dabei nicht auf Rache. Wie ich in meiner politischmoralischen Verteidigung ausgeführt habe, bin ich entschlossen, auch weiterhin meine Rolle darin zu sehen, für Frieden und Völkerfreundschaft eine Brücke zu bauen. Dauerhafte Freundschaft kann nur aus demokratischer Solidarität der Völker erwachsen. Was ich tun kann ist, mich von den blutrünstigen Methoden der herrschenden Mächte der Zivilisationsgeschichte radikal loszusagen und Erfolg im politischen Kampf unserer Völker für Demokratisierung anzustreben.

Anstatt eine Zivilisation und einen Staat zu haben, der Freundschaft derartig missbraucht, lebe ich lieber im Geiste der naiven und schlichten Kommunalgesellschaft ohne Staat und kämpfe für soziale Befreiung

THE INTERSTATE CONSPIRACY

TARGETED THE FREE KURD

It has been exactly 20 years since Rêber APO was taken captive by the interstate conspiracy of the capitalist modernity. During these 20 excruciating years, the history of humanity has witnessed a uniquely magnificent resistance. From his prison cell, Rêber APO recreated the PKK with his Prison Writings and made it ideologically, socially and militarily even stronger than before. The following is an excerpt from his “Manifesto for a Democratic Civilization – Volume 1”. In this brief text Rêber APO analyzes the interstate conspiracy from a very broad perspective and concludes that “The real power of capitalist modernity is not its money or its weapons; its real power lies in its ability to suffocate all utopias—including the socialist utopia which is the last and the most powerful of all—with its liberalism.”

After the betrayal of friendship by the Greek nation-state and her relationship with the Republic of Turkey being added to the equation of interests, I was handed over to the USA (thus, the CIA). When I was first taken to the Imrali Prison, I was met by the then president of the European Committee for the Prevention of Torture (CPT), Silvia Casale. She said, “You will stay in this prison and we shall try to find some kind of solution under the supervision of the Council of Europe.” I was thus chained to the rocks of Imrali; doomed to live a destiny more severe than that of the mythological Prometheus.

The dynamics of the interstate conspiracy

It is important to discuss how and why I left Syria, as this started the chain of events that eventually led to my abduction. My departure from Syria resulted from the contradiction that arose yet again from the value I put on friendship and Israel's Kurdish policies. After its founding, shortly after World War II, Israel tried to patronage the Kurdish issue but was so sensitive that she had no tolerance for the alternative solution to the Kurdish issue proposed by our movement that became more influential. Our proposed alternative did not serve the interest of Israel. I should not, however, deny their efforts; MOSSAD did indirectly invite me to work with them on their own solution. But I was not open to, nor desired, this—neither politically nor morally.

On the other hand, the Syrian-Arab government never wished to surpass their tactical alliance with the PKK leadership. An alliance with the PKK had been part of Syria's answer to the threats that had been coming from Turkey since 1958 and Turkey's extreme pro-Israel tendencies. The PKK did not object to such a tactical relationship. (No one wanted to see that this relationship could lead to an alternative Kurdish policy; thus, the efforts of the Turkish administrations were ineffective.) But, seeing that Hafez al-Assad obtained the Syrian leadership due to the power struggle between the USA and the USSR, Syria was in no position to maintain any of its tactical alliances after the disintegration of the Soviet Union.

Even this short reminder shows that, although political pressure by the USA and military pressure by Turkey undoubtedly played a role, the real power that forced me out of Syria was Israel. It should not be forgotten that Israel and Turkey already had clandestine agreements in the 1950s, and with the second "anti-terror" agreement of 1996 the anti-PKK alliance between the USA, Israel and the Turkish Republic was complete.

Another critical factor was the anti-PKK coalition which the Turkish Republic had entered into with the Patriotic Union of Kurdistan (PUK) and the Kurdish Democratic Party (KDP), both of whom already had relations with the USA and Israel; in other words, with the Kurdish Federal Assembly and its administration established in

1992.

The combination of all these adverse factors led me to leave Syria in 1998. Besides, I knew that it was time to leave. I had already been in Syria too long, lured by the political developments around Kurdistan and the friendship that I had hoped would result in strategic cooperation. I have to admit that high-ranking officials in the Syrian government had warned me about its disadvantages. Yet, I did not want to give up my belief in the power of friendship and cooperation between peoples. For the same reason I left Syria for Greece. I wanted to develop ties of friendship with the Greek people, to learn from its classical culture and its tragic history.

My only alternative was to go off into the mountains of Kurdistan. Two factors made me decide to not do this. First, my presence would attract massive military force. This would lead to serious damage to the civilians in the area and my comrades; it could also lead to the armed struggle becoming the exclusive means of obtaining a solution for the Kurdish question. Second, it was

a pressing need to educate the youth joining our organization.

In short, the official and unofficial claims in Turkey of “we have him cornered” and “see the results we have obtained” do not altogether reflect reality. Notwithstanding this, Turkey is still trying to ensnare Iran and Iraq in the same way it did Syria. The outcome of Turkey’s alliance with Syria and Iran can also not be predicted. If the antagonisms between the USA, EU, Israel, Iran, Russia and China intensify, will the Turkish Republic be ready for the consequences?

Capitalist modernity attacks our utopias

My three-month peregrination between Athens, Moscow and Rome was not without value, though. This adventure led me to understand the essence of capitalist modernity—the basis on which this defense is built—despite its many masks and disguises. If not for this insight, I would either have been a primitive nationalist aspiring for a nation-state, or I would have ended up in a classical left-wing movement. Thus, my change in thought and policy can be ascribed to this forced adventure.

It has now become clear to me: *The real power of capitalist modernity is not its money or its weapons; its real power lies in its ability to suffocate all utopias—including the socialist utopia which is the last and the most powerful of all—with its liberalism.* Unless this power of liberalism is analyzed thoroughly, no ideology will escape being the humble servant of capitalism. There is hardly anyone who analyzed capitalism as comprehensively as Marx did, or focused on the state and revolution as much as Lenin did. However, it has become much clearer today that, despite claiming to be its negation, the Marxist-Leninist tradition’s contribution to capitalism in terms of material and meaning was significant.

To help channel humanity into its natural stream, we need to understand the individual and the society brought about by liberalism. Moreover, for me to understand my own fate, I need to understand the capitalist modernity behind the representative of the Council of Europe who welcomed me to the Imrali Prison. The whole odyssey was planned by Israel, the USA, EU, and a disintegrated Soviet Russia. The Syrian, Greek and

Turkish governments had a secondary role; they only lent a helping, bureaucratic hand. As I said during my interrogation to the representatives of the four main institutions of Turkey (the Intelligence Service of the Chief of Staff, the National Intelligence Service, the Security General Directorate, and the Intelligence of the gendarmerie) they had no reason to celebrate my capture. I told them they did not take part in a brave fight but in a conspiracy. The way I was captured demonstrated that the capitalist modernity, of which the USA is the world leader, is a system with no inhibition to oppress and abuse.

The conspiracy was aimed at the free Kurd

It is not as if I did not understand the way the Turkish state operated. On the contrary. At the time, there existed a death decree for Kurdishness. I had a choice: I was either going to resist—to not give up my honor, my humanness, my Kurdishness—or I was going to deny who I am and vanish into obscure captivity. In the beginning I was alone and very weak, but I resisted. I am not about to enter into a discourse on this; those who have witnessed it will attest that I have struggled well. I do not feel any anger either.

But I *am* angry that I could not transcend the concepts and the ideology underlying the Western capitalist system. The system we are confronted with is supposedly based on human rights. In reality though, it is an elite group manipulating and exploiting the rest of humanity and nature, unleashing war whenever that is in their interest. They are the ones dictating the roles the rest of humanity must play.

Although the society I was born into has not really progressed beyond Neolithic culture, it has readily integrated the negative effects of the different stages of civilization. Capitalist modernity combined with the strictest and most conservative traditions of the Middle East resulted in our society being besieged by the ideal of ethnic nationalism and nation-statehood. This is in fact the dominant ideology in our society and the most difficult to disentangle ourselves from. Combined with the ever-present possibility for violence, this ideal enslaves us all in an opportunity-less life before even being born. Nevertheless, I did not leave Turkey in the cause of “glo-

rious resistance.” I was in fact looking for some breathing space for the resolution of the national question to which we were devoted through some dogmatic left-wing analysis. The PKK stood no chance of surviving in the Middle East if it did not take advantage of the vacuums in the system. Still, the fact that the PKK has been able to wage an armed struggle was important because of the implications thereof. For the Kurds it has meant an increased politicization. The fact that the Kurds were able to progressively free themselves from the classic collaborators meant that, for the first time, the alternative of freedom had been felt and understood.

This is exactly why this movement has never been embraced by the so-called “modern” nation-states (states that in reality resemble the despotic regimes of medieval times); why the Kurdish collaborators, the nation-states of the region, and the imperialist world leaders colluded in branding the PKK a “terrorist organization.” The fallacy that the conquering ideology of Islam and the nationalist ideology of liberalism had wiped out and excluded the Kurds from history was destroyed by the free Kurd—a free Kurdish

individual and a free Kurdish society. In fact, it is not me but this free Kurdishness that serves the sentence of solitary confinement in this single-inmate island prison. That this sentence is not about the individual Abdullah Öcalan is clear from the imprisonment policies implemented daily during the nine years I have been in isolation on Imrali—they are not the policies that are applied in the average Turkish prison.

I came to understand that Turkey cannot decide to either fight or to make peace in its own name. The role that has been assigned to Turkey is to be the vulgar gendarme, the watchdog and the prison guard of all Middle Eastern peoples in order to make them more susceptible to the oppression and exploitation of the capitalist system. Hence, stable Turkish and Anatolian societies—both in and outside Europe—are of critical importance to the system. Turkey’s relations with NATO and the EU should be understood in terms of these policies.

MUHAMMED

PARIS

Zû de, hin di mekteba seretayî de min ferq kir ku zimanê me cûda bû. Lê nehiştin ku em zimanê xwe de biaxivin. Hêdî hêdî di serê min de nakokiyekî çêbû "Ez kî me, wan kî ne?" Esas bi felsefeya Rêber APO hîn di wê demê de femkirinekî ji bo nasnameya me çêbû. Yanî me ne tenê ferq kir ku em Kurd in, me ferq kir ku hebûna me li Tîrkiye qedexe ye. Birdozîya Rêber APO ji nakokiyên me re bûye bersiv. Belku pir bi zana nebû, lê Rêber APO û birdozîya vî her tim bi me re bû. Me Rêber APO ne ditiye, lê bando- ra vî ser jiyana hemû Kurdan pîr- re. Êdî em baş dizanin ku em Kurd in û em gelekî têkoşer in. Ew bir- dozî, ew rih nikare ji me qut bibe. Lewma em komploya 15'ê Sibatê qebûl nakin û her roj hewl didin roja reş vala derxin.

GIWAN WÊ TÊGRÎDÊ BÎŞKÎNIN

DIE JUGEND WIRD DIE TOTALISATION DURCHBRECHEN

Rêber APO bedeutet für mich Freiheit. Freiheit auf ganz vielen verschiedenen Ebenen, eine davon ist zum Beispiel die Freiheit der Frau und die des Volkes. Aber Rêber APO bedeutet noch viel, viel mehr...

Wenn Rêber APO nicht gewesen wäre, dann wären wir uns unserer Unterdrückung als Kurde und Kurdin nie bewusst. Rêber APO gibt uns, mir, Mut zu protestieren. Durch seine Ideen werden wir zu einer starken Einheit der Völker werden. Deshalb werden wir die Totalisation durchbrechen!

BÊ SEROK JIYAN NABE.

JÎNDA

BONN

BARAN

BORDEAUX

LA JEUNESSE VA DÉTRUIRE L'ISOLEMENT TOTAL

L'isolement inhumain pour le leader du peuple kurde Abdullah Öcalan doit prendre fin immédiatement car son projet porteur de paix et de solutions démocratiques, pas seulement pour le peuple kurde, mais pour l'ensemble de la mosaïque moyen-orientale est le seul espoir dans cette région sanglante. "La solution est toujours là où tu l'as perdu, car la première perte se est cachée chez la femme et la jeunesse" dit-il. Il doit donc être défendu surtout par les femmes et la jeunesse du monde entier. Soyons la voix d'Abdullah Öcalan et crions sa liberté!

LIBÉREZ ÖCALAN!

Yarı Kürt yarı Türk bir genç kadın olarak Serok APO'ya olan bağlılığımkelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük. Çünkü O hayatını kadın özgürlüğüne adadı. O'nun fikirleri sayesinde ben ve diğer tüm kadınlar artık çok daha bilinçliyiz. Serok APO'nun bize verdiği bu güçten dolayı düşman bizi O'ndan asla koparamayacak.

JIN JIYAN AZADÎ!

SOLÎN

DUISBURG

GENÇLİK TECRİDİ KIRILACAK

ROJDA

LONDON

Serokatî means the awakening of the Kurdish people's identity. Serokatî influenced me when I became more aware of my national and gender contradictions. My connection with Serokatî is built on the resistance and the martyrdom of family and friends. With their memories in our hearts, we will continue our struggle against the Turkish state's genocidal campaigns.

BIJÎ SEROK APO

THE YOUTH WILL BREAK THE TOTAL ISOLATION

The first book I read from Serok APO was "The Roots of Civilisation", the first of his prison writings published in English.

The ideology of democratic confederalism, proposed by Serok APO, is spearheading a social change not just in Kurdistan but throughout the Middle East. Serok APO is seen as a Leader of the Kurds, but personally I see him as the spirit of the movement. The enemy can try really hard but they can't break this spirit. We will break the total isolation.

SERÎ HILDE AND BREAK
THE TOTAL ISOLATION!

MEHMET

LONDON

Önderliğimizi Özgürleştirmek Onur Borcumuzdur

Rêber APO'nun devletlerarası güçler tarafından tarihin en büyük komplosuyla esaret altına alınmasının 20. yılına girmiş bulunmaktayız. Tam 20 yıldır Rêber APO tüm ulus devlet tanrılarına karşı kesintisiz ve sürekli bir savaş ve mücadele halinde. Bütün yok etme saldırılarına karşın, Önderliğin yaratmak istediği Özgür İnsanlık projesi, bir tohumdan gür ve güçlü bir ormana dönüştü. Önderliğimizi bizden koparıp Kürdistan halklarını ölüme yatırmak isteyen kapitalist modernite güçleri, Önderliğin bu kesintisiz müca-

delesiyile, yazdıkları sonun doğrudan muhatabı haline gelerek yok olmaya ve tarihin çöp sepetine atılmaya başladılar. Çünkü Rêber APO tüm insanlığa hakikatin en belirgin hali olan toplumsallaşma perspektiflerini sundu ve hakikat ile oynamaya kalkışan kim olursa olsun, onlar için kaybetmek kaçınılmaz bir son olmuştur.

Komplo ile amaçlanan neydi?

PKK'nin ulusal demokratik kurtuluş savaşının etkisi ve özgürleştirme çalışmaları Kürdis-

tan'ı aşarak sırasıyla Ortadoğu ve onunla beraber tüm dünya dengelerini değiştiren bir olgu haline gelmiştir. Çünkü dünyanın kalbi Ortadoğu'dur ve Ortadoğu'nun da kalbi Kürdistan'dır. Dolayısıyla Kürdistan'daki en ufak bir gelişme tüm dünyayı değiştirebilecek kadar etki gücüne sahiptir. Rêber APO'nun yaptığı doğru Önderlik sayesinde Kürdistan'ın kaderi küresel hegemon güçlerin istediği gibi değil, halkların özlemini duyduğu şekilde ilerleme kaydedince, bu durum kapitalist modernite güçlerinin tekerine çomak sokmuştur. Bu

nedenle, Rêber APO'nun tasfiye edilmesi halinde, PKK ve Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin tümünden tasfiye olacağını düşünen komplocu güçler, Önderlik şahsında bütün mücadeleyi tasfiye etmek için komployu adım adım yürürlüğe sokmuşlardır.

Komponun mimarları ve uygulayıcı güçlerinin kapitalist modernitenin öncü güçleri olduğu açıktır. Bu güçlerin en büyük silahı toplumsallaşmayan, yanılıgılı-devrimci ve yetmez kişiliklerimizdir. Önderlik bunu yetmez yoldaşlık olarak adlandırdı. Şayet Önderlik ile doğru temelde yoldaşlık geliştirebilip Önderliği doğru anlayabilseydik, APOCU MİLİTAN KİŞİLİĞİN özelliklerini doğru kavrayabilseydik, Önderlik etrafında yıkılmaz bir yoldaşlar ordusu

oluşturabilseydik; bırakalım komponun başarıya ulaşması, teşebbüs edilmesi dahi düşünülemezdi. Bizler Kürdistan halkları ve gençliği olarak, tam 20 yıldır bu eksik ve yetmez yoldaşlığın acısını yaşamaktayız. Kişiliğimizde yaratamadığımız güçlü devrimcilik ve Önderlik perspektifleriyle değiştiremediğimiz zihniyetimiz yüzünden yaşıyoruz bu acıyı.

Komployu engelleyemediğimiz gibi, boşa çıkarmak için de görevlerimizi tam olarak yerine getiremediğimizden dolayı, komployu yenme sorumluluğu da özgür Kürtlük adına Rêber APO'nun omuzlarına yüklenmiştir. 20 yıllık İmralı sürecini direniş ve mücadele ile geçirerek düşmanın izlediği imha siyasetini boşa çıkarmıştır; en derin ve ağırlaştırılmış şekilde

uygulanan tasfiye planlarını bizlere sunduğu savunmalarla ve tarihte eşine rastlanılmamış bir direniş savaşı vererek kırmış ve parçalamıştır. Komplocu güçler Rêber APO'yu yok etmek isterken, Rêber APO İmralı sürecindeki direnişiyle, en küçük fırsattan devrimci sonuçlar yaratarak evrenselleşmiştir ve artık HALKLAR ÖNDERLİĞİ olmuştur. Özellikle Rojava Devrimi sayesinde tüm dünya halkları için özlem ve umuttan ibaret olan Özgürlük Ütopyası gerçekleşmeye başlamıştır ve bu devrimin mimarı olan Rêber APO herkes için özgürlük ile eş anlama kavuşmuştur. Bu anlamda komplo boşa çıkabilmiş, başarısız kılınmıştır.

Ancak bizler Önderlik ile yoldaşlık geliştirmek isteyenler için 15 Şubat Komplosu'nun

tamamıyla bittiğini söylemek doğru değildir. Ve komplonun aslında bizlerin üzerinde yürütüldüğü ve sonuç alınmaya çalışıldığı kanıtlanmıştır. Rêber APO fiziki özgürlüğüne kavuşmayana kadar; özgür yaşar ve çalışır koşullar yaratılmayana kadar komplo hala devam etmektedir. Özellikle bilmek gerekiyor ki, Önderlik şahsında uygulanan derin tecrit aslında bizlerin zihnietiyeti üzerinde uygulanmaktadır. Dolayısıyla şunu rahatlıkla belirtebiliriz ki; Önderliğin özgürlüğü bizim özgürlüğümüz, Önderlik üzerindeki tecrit bizim üzerimizdeki tecrittir. Önderlik ile Kürdistan halkları ve Kürdistan gençliğinin geleceği birleşmiş ve bir olmuştur. Bunu kavrama gücü ve anlamını yakaladığımız andan itibaren tecride karşı daha etkili mücadele verebilir ve Önderliği daha gür bir sesle haykırabiliriz.

Gençlik Önderlik etrafında kenetlenmeli

Komplonun yenilmesi için atılan adımlar en güçlü sahiplenilmesi gereken eylemlerdir. Çünkü bu eylemler toplumsal vicdanın haykırdığı ve sonuç alınması durumunda herkesin özgürlüğüne etki edecek düzeyde olan onurlu adımlardır. Bu temelde Leyla Güven öncülüğünde başlayan ve dalga dalga tüm Kürdistan ve Türkiye zindanlarına, oradan Avrupa'ya ve Kanada'ya yayılan açlık grevleri Önderliği sahiplenme, Önderliğe bağlılık ve Önderliği sevmeye iddiasındaki herkesin; özgürlüğe ihtiyaç duyan ve özgürlüğü gasp edilmiş herkesin sahiplenmesi gereken eylemlerdir.

Bu eylemler ile ortaya çıkan ruh başta Bakur gençliği olmak üzere tüm Kürdistan gençliğini kendisine getirmeli ve gençliğe; gençlik kimliğinin özünü yeniden hatırlatmalıdır. Önderliğin özgürlüğü için başlayan dönüşümsüz ve süresiz açlık eylemleri 1980 faşizmine karşı Kemallerin, Hayrilerin, Ali Çiçeklerin ve Saraların başlattığı özgürlük eylemlerinin devamıdır. Amed Zindanı'nda bugün Leyla Güven ile Heval Sara aynı direniş şarkılarının ezgilerini söylemektedir. Dolayısıyla bu eylemlerin sahiplenilmesi Önderlik ve Şehitlerle yoldaş olmak isteyen herkes için en ahlaki bir görevdir.

Değerli Yoldaşlar,

Her yönüyle tarihi gelişmelerin yaşandığı bir süreçten geçmekteyiz. Bu süreç; Kürdistan Özgürlük Mücadelesi için zaferin kesinleştiği, yenilmenin kaybettiği bir süreçtir. Ve bu başarı hikayesinin en güzel cümleleri Rêber APO ile yazılacaktır. Her alanda Önderliğin sahiplenilmesi bizi kurtuluşa ve ihtiyacımız olan ruha kavuşturacaktır. Bu en çok biz Kürdistan gençliğinin ve genç kadınlarının görev ve sorumluluğundadır. 20. komplo yılında tecridi parçalayacak, faşizmi yıkacak ve Kürdistan'ı özgürleştirecek olan; Kürdistan gençliğinin başarıya kilitlenen ve Önderlik etrafında kenetlenen duruşu olacaktır.

Süreç karşısında doğru cevap olabilmek ve Önderliğe karşı eksik ve yetmez yoldaşlığın özeleştirisi verilmek isteniyorsa, gençliğin APOCU İNTİKAM RUHUNU ortaya çıkararak düşmana dünyayı dar etmesi gerekmektedir. Bu konuda dört

parça Kürdistan ve özellikle Bakur ve Avrupa'da yaşayan Kürt gençliği en büyük görevin sahibidir. Kürdistan gençliği her alanda direnişi büyütmelidir. Güçlü örgüt ile güçlü eylemler yapılmalı, güçlü eylemler ile daha büyük örgüt yaratılmalıdır. Dönemin gençlik perspektifi; kesintisiz eylem ve her yerde örgütlenmedir, yaratılan güçlü eylem ve güçlü örgüt ile faşizmi kalbinden vurup parçalamadır.

Düşmanımız bizlere hiç bir yaşam alanı bırakmamıştır. Örgütlenmiş ve özgürleşmiş tüm alan ve kazanımlarımızı bütün imkanlarını seferber ederek yok etmek istemektedir. O halde, Kürdistan gençliği her zaman olduğu gibi yine tarihsel rolünü oynamak için sahneye çıkmalı ve bu gidişata düşmanın anladığı dil ile cevap vermeli; faşizmi yerle bir etmelidir. Tüm metropollerde düşmanın sistemini paramparça etmeli ve dünyayı düşmana dar etmelidir. 'Serî Hilde' hamlesinin ikinci aşaması olarak yaşadığı tüm alanlarda en güçlü örgütlenmenin ve eylemselliğin adı olmalıdır. Kürdistan gençliği geçmişte olduğu gibi tarihe yön vermelidir.

Değerli Yoldaşlar,

20. komplo yılında artık Rêber APO'suz bir yaşama, bir güne ve bir ana tahammülümüz kalmamıştır. 2019 yılında Rêber APO'nun fiziki özgürlüğünü sağlamak Kürdistan gençliği olarak boynumuzun borcudur. Bu borcu ödemedi durmak, yorulmak, nefes almak bizlere haramdır.

Bijî Serok APO!
Bijî Serok APO!
Bijî Serok APO!

STÊRKA CIWAN

Je suis une femme et je suis Kurde

Je suis une femme et je suis Kurde. Cette identité est déterminante pour mon existence, particulièrement dans ma manière de vivre dans un pays européen. C'est à la fois l'identité d'un peuple et l'identité d'un sexe, et qui toutes deux sont opprimées. Ici, dans le système patriarcal et capitaliste, la libération des femmes et la libération du peuple Kurde se recontrent dans mon esprit. En tant que jeune femme kurde, je suis dans une situation manifeste, où je me consacre à une lutte sans amour ni indulgence. Nous sommes dans un système qui fait tout son possible pour occuper nos pensées avec des valeurs qui nous paraissent dorénavant impérissables;

comme un virus qui tente de phagocyter littéralement nos esprits. Cependant, le système a oublié que le peuple kurde, mais avant tout, les femmes portent dans leur esprit la résistance.

“La seule chose qui restait entre les mains de l'homme kurde, qui était privé d'État, de pouvoir, d'identité, de culture, de richesse ou de propriété, est la femme et l'institution de la famille” - Rêber APO.

L'histoire de la résistance kurde est très longue et témoigne d'une vaste expérience contre les puissances coloniales. La femme est colonialisée depuis de 5000 ans. Notre colonisation est le commencement de toutes les autres colonisations. Notre esclavage

est la commencement de toute forme d'esclavage. Rêber APO montre que la début de tout est la femme. Malgré ces 5000 ans de colonisation sur la femme, celle-ci continue à lutter pour elle. Cela fait d'elle un symbole de résistance. Avec le mouvement de libération kurde, Rêber APO, a dit que le Kurdistan est colonialisé mais c'est la colonisation des femmes qui est la première forme de colonisation et qui persiste. Il a encouragé les femmes à lutter contre la domination masculine. En faisant cela, il a inspiré les femmes pour produire une critique du patriarcat. Il a permis une prise de conscience parmi les Kurdes, il a permis une analyse sur le système patriarcal, sur ce qu'il

engendre et sur les moyens d'attaquer et se défendre contre ce système, en disant que les femmes peuvent mener ce combat par elle-même en se libérant par ses moyens et ses capacités. Les femmes kurdes ont commencé à se libérer de deux choses, l'une est l'impérialisme et l'autre le système patriarcal. C'est la raison pour laquelle le leader Rêber APO est d'une importance indéniable pour la lutte de libération des femmes et des Kurdes.

Son enlèvement le 15 Février 1999, marque le début d'une nouvelle phase de résistance du peuple kurde. À partir de ce moment, la lutte ne s'est pas limitée juste à la libération des Kurdes, au contraire, à partir de ce moment-là, la lutte s'est aussi concentrée sur Rêber APO, qui a permis que soit entendu le peuple Kurde. On ne peut plus imaginer l'identité kurde et l'identité de la femme sans Rêber APO. Le système tente toujours de soumettre la femme pour son identité en l'enfermant dans des catégories qui fonctionnent uniquement dans le patriarcat et la capitalisme. C'était et c'est toujours Rêber APO qui mène une lutte de résistance et ceci depuis la prison dans de terribles conditions et dans la torture, parce qu'il s'est indigné contre ces deux systèmes oppressifs. On tente sans cesse de nous séparer de lui, mais cela ne fait que renforcer notre rapport à lui. L'Etat turc tente de détruire notre lien profond avec le leader Rêber APO par l'intermédiaire de l'isolement total depuis six ans, et cette tentative a échoué. Tous ces instants de détention sont

autant de moments où nous luttons sans relâche. De cette manière, la femme continue à aller de l'avant, à faire face à ces systèmes qui contaminent, avec l'image de Rêber APO dans sa main ou accroché à côté du lit, toujours dans son cœur, et avec une certitude absolue, que nous luttons toutes et tous ensemble. Rêber APO a permis de renforcer la femme dans la lutte: "Le temps de la paix est associée avec la développement de la femme, et la guerre est initiée par l'homme. C'est la raison pour laquelle la femme doit vivre comme une militante de la paix tout en participant au combat

pour la paix. Elles doivent faire plus de choses pour la paix, la démocratie, et son émancipation. Les femmes doivent être des leader.", écrit-il encore dans une lettre. Les femmes comme Şehîd Sakine Cansiz, Şehîd Zilan, Şehîd Arîn Mirkan et Şehîd Avêsta Xabûr, mais aussi Leyla Güven, qui a commencé le 07 Novembre 2018 une grève de la faim illimitée, ainsi que les trois femmes qui ont repris cette grève depuis Strasbourg, sans oublier les centaines de femmes dans les prisons en Turquie, toutes ont préparé et préparent la voie de l'émancipation.

Jina ciwan a Êzîdî

Binevş Agal

ango

Bêrîvan

Ji dilopek ava zelal lehiyek
rakir û bû sembola herdemî
ya serhildana Cizîra Botan:
Binevş Agal

Binevş Agal di bihara sala 1966'an de li gundê Bazîwanê a navçeya Batman Biseriyê cavê xwe li jiyanê vedike. Binevş hîn di zarokatiya xwe de bi taybetmendiya xwe a kedkar û li beramberî civak û derdora xwe bi berpirsyar dihat naskirin. Her tim dixwest alîkar be. Di temenê xwe yê biçûk de kar û barê malê hildigre ser milê xwe û bi hemû hêza xwe, bi awayek bilez û serkeftî wan karan pêk tîne.

Tiştê digotin pêk tanîn

Kar ji ber Binevşê dibezî. Ş. Bêrîvan hîn di zarokatiya xwe de li hemberî nêzikatiyên paşverû bi şeweyek herê xort têkoşîn meşand. Li çemê Garzanê keçan heya deh saliya xwe di karîn avjeniyê bikin, lê piştî wê wek şerm dihate dîtin. Heval Bêrîvan ev nêzikatî nedipejirand û dest ji avjeniyê bernedida.

Di salên 80'î de, hem ji ber

zextên dewleta Tirk û eşîrên misilman ku li dijî me dihat meşandin, gelek malbatên Êzîdî neçar man koçê welatên xerîb bikin. Bêrîvan wê demê hîn 15 alî bû û tevî xwişka xwe li bajarê Celle (Elmanya) jiyan dikir. Ji xwe naskirina civaka Êzîdî ya bi Tevgera Azadiyê re di şexsê Ebdullah Sevgat, heval Zekî û gelek hevalên din pêk hat. Ji bo civaka Êzîdî ne qebûlkirinek hebû. Di çarçoveya kar û xebatê de nêzikatiyên mîna, "Çi

» Dema ku hûn tilîlî dikşînin, mirov radibin ser pêyan, ji bo wê jî «
ji şehîdên xwe re negirîn û wan bi tilîliyan pêşvazî bikin. Ger ez
rojekê şehîd bikevim, negrîn û tilîlî bikşînin, diruşma bavêjin

karê zarokên me di nav suniyan de heye” dihat raber kirin. Lê rexmê hemû zehmetiyan jî di nav civaka Êzîdiyan de hêdî hêdî ketina nav karê Tevera Azadiyê pêş ket. Ji ber ku pirs-girêkên civaka me dihatin çareser kirin, civak diparast û lê xwedî derdiket. Ji ber ku gotin û pratîka PKK’ê yek bû. A digot, teqez pêk tanî.

Xwedî taybetmendiyan hêja bû

Bêrîvanê dest bi xwendina kovar û pirtûkên kurdî kir. Bi taybetî jî diroka Kurdistanê

bala heval Bêrîvan pirr dikşand û dixwest derbarê dîrokê de lekolîn bike. Tiştên ku fêr dibû jî di dibistanên Elman de bi ciwan û mamosteyên xwe re parve dikir. Şehîd Bêrîvan di dibistanê de, ji aliyê mamoste û hevalên xwe de pirr dihat hez kirin û di her alî de ew bandor dikirin. Binevş Agal bi taybetmendiyan xwe ên zindî, afirîner û serkeftinê esas digirt, dihat naskirin. Her wiha di nav kar û xebatên çand û hunerê de cih digirt. Di meşa dirêj a sala 1984’an de ku li Hannoverê heya Bonnê dom kir, Bêrîvan wek yekemîn jina ciwan ya Êzîdî bû ku tevî nav

refên azadiyê dibû. Di nava civaka Êzîdî û di hema demê de di dîroka Êzdayetî de ew yekem jin bû ku beştar dibû.

Di kar û xebat de pirr bi bawerî û bi biryarek mezin tev-digerî. Mal bi mal digerî, ji bo karên şoreşê tu astengî li pêşiya xwe nedipejirand. Şehîd Bêrîvan bi gotina, ‘belku ez negihim tevahiya Kurdistanê, lê a girîng ew e ku ez têkoşîna me bidim fêr kirin’ bal dikşand ser karê ku dikir. Piştî xebatên li Cel-le û Kölnê derbasî qada welat bû. Piştî perwerdeya li Bekayê xwesteka wê a çûna çiyayê Kurdistanê hebû. Lêbelê herê dawî

ji bo karê civakî li rojavayê Kurdistanê hat erkdarkirin.

Li hemberî paşverûtiyan tidikoşî

Bêrîvanê digot, "PKK ne tenê li çiyayan e, qadroyên PKK'ê li kuderê erk jê re bê dayîn teqez vê serxistinê ji bo xwe bike armanc." Li rojavayê Kurdistanê komîteyên zarokan ava dike; perwerdeya zimanê Kurdî dida. Ji bo avakirina komîteyên jin û jinên ciwan hewl dida û li hemberî paşverûtiyên civakê têkoşîn dimeşan. Di şexsê jina Kurd de baweriyek mezin da avakirin û digot, "Ger jin bi xwestek bin dikarin bigihijin hemû armancên xwe. Bi taybetî ji li ser jina bandorek xwe mezin hebû. Di jina Kurd de hişmendiya şoreşa netewî pêş ket û zanî ka çawa li beramberî zîhniyeta desthildarên têkoşînê bimeşîne. Êdî baş dihat fêhm kirin ku jin dikare çek rabike, bibe şoreşger û şer bike. Dida fêhm kirin ku hewceye jin di nav şoreşê de cih bigrin. Serketin tê wateya mirov birêxistin kirin, sazî avakirin, perwerde kirin, çalakî birêxistin kirin û şoreş avakirinê."

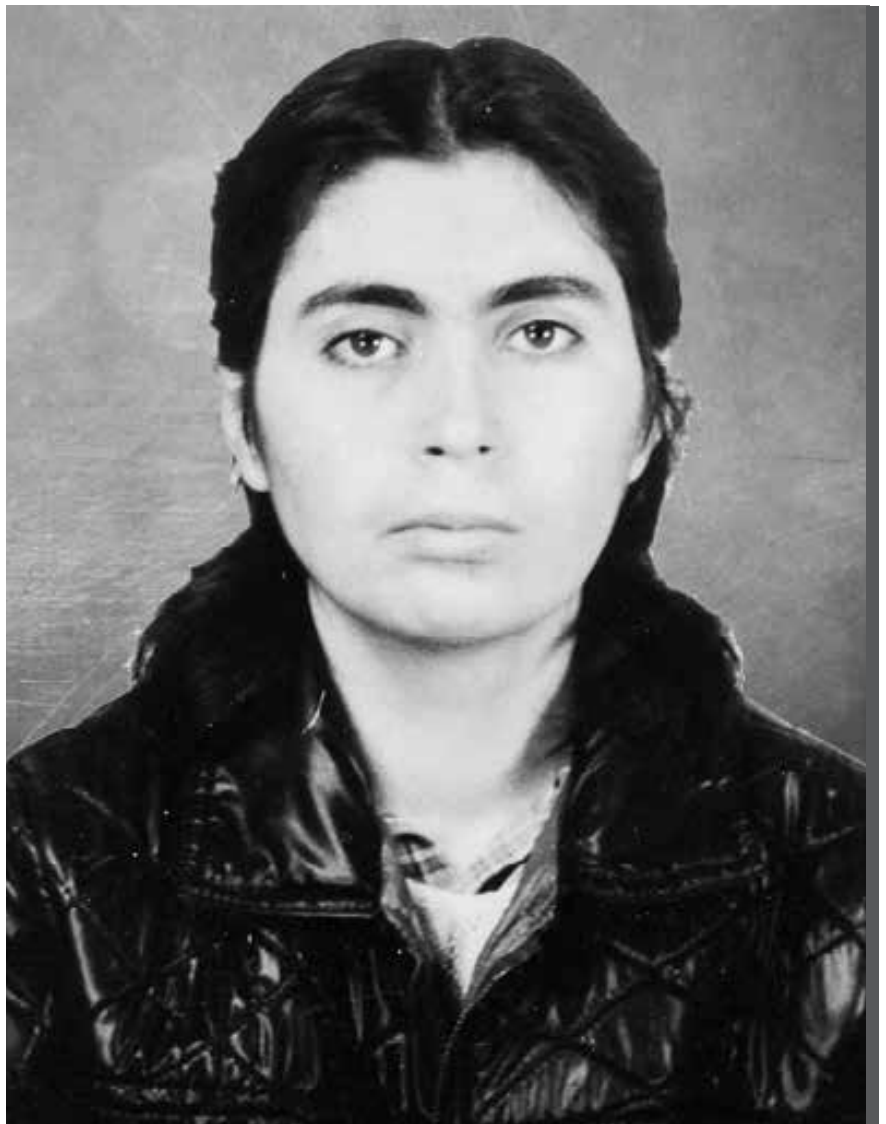
Bi vî awayî Tevgera Azadiyê bi malbat û gel dida naskirin. Şehîd Bêrîvan bi taybetî gelek gundên Êzîdiyan rêxistin kir û li bajarê Tirbesiyê, Heseke, Qamişlo, Serêkaniyê, Dirbesî û Emudê xebat meşand. Di xebatên xwe de tu caran cûdahî nexist di navbera baweriyên de. Taybetmendiyên gel baş nas dikir û kesayetê civakî bû.

Dil nizm bû û dihat hez kirin

Bi xwestina berdaxek av ê derbasî malan dibû. Ez dixwa-

zim bi mînakê hêza afirîner û ya qanî kirina heval Bêrîvan nîşanê we bidim: Destpêkê ji bo ku birêxistin bike çi ji bo xwe esas digirt? Ger Kurd be wê demê ez ê qezenc bikim. Dema ku derbasî maleke nû dibû, alikariya dayîkê ji bo xwarinê dikir, bi zarokên malê re mijûl dibû. Dema ku dayîk wê dibîne, jê dipirse; 'Mala te li kuderê ye?' Bêrîvan wê dibersivîne û dibêje, "Li ser piştê min e. Mala kîjan Kurdî heye! Welatê kîjan Kurdî heye. Hevserê te niha karê hemaltiyê dike...Şefeqê saet 5 diçe û êvarê vedigere. Perê ku bi

dest dixê, têra we nake. Li malê binêre!.. Tu 24 saetan kar dikî. Ji bo xwe xwedî kirinê. Ev mal e? Ji ber vê yekê mala min tune. Ger welatê min hebûya wê rewşa me ne wisa bûya." Dayîk, 'Mala te li kuderê ye, ez ê rojekê werim mala te?! Bêrîvan, "Mêvaniya te di dilê min de. Ger te ji dilê me hez kiribe, tu her roj mêvanê meyî. Dayîk herê dawî jê re dibêje, 'Tu kengê bixwazî were mala me.' Heval Bêrîvan diçû kîjan malê bi sekna xwe a jiyanê bandor dikir, kesayetê bi înat, bi baweriyek pirr mezin tevdigerî û dida qanî kirin.

Serhildan û têkoşîna gel

Binevş Agal di sala 1988'an de yekemîn hevala jin e ku derbasî bajarê serhildanê Cizîra Botanê dibe. Di wê pêvajoyê de Tevgera Azadiyê biryara pêşxistina serhildanên gel dide û li bajaran dest bi rêxistinkirinê dikan. Ji xwe serhildana ewil jî wê li Cizîrê destpê bika. Batman û Cizîra Botan yek ji wan bajaran bû ku di Pêşengtiya Mazlum Dogan û Binevş Agal de pirr lez hat rêxistin kirin û bingehê serhildanê lê hat avakirin.

Li Cizîrê di salên dawî de gelek qadroyên PKK'ê tên girtin û şehîd xistin. Bi hatina heval Bêrîvan re herê zêde 50 malbatên rêxistinkirî hebûn. Bêrîvan ku li Cizîrê bi navê Zozan dihat nasîn, dest bi xebatê dike. Li Cizîrê bandora mîr û şêxên misilman a li ser civakê zêde bû. Ji bo wê jî Bêrîvan li gorî irf û adetên civakê tevgeriya. Hema yek ser dest bi kar û xe-

batê dike, hemû beşên civakê birêxistin dike. Stargehan dide çekirin, komîteyên zarok, jin, esnaf û hwd. ava dike. Dijmin li heval Bêrîvan digerrî. Lê heval Bêrîvan her tim gavek li pêşiya dijminê xwe bû û ji ber wê jî girtina wê gelek zehmet bû. Ne tenê li Cizîrê xebat dimeşand, her wiha diçû bajarê Silopî û Sêrtê jî.

Şehadeta wê her kes bandor kir

Heval Bêrîvan ji aliyê agirku-jekê we tê nasîn û wêneya wê ev kese dide dijmin û li mala ku lê ne dor li wan tê girtin, heval Emîne û Bêrîvan li vir tên şehîd xistin. Polîsên Tirk digotin: 'Me gula Cizîra Botan kuşt.' Piştî şehadeta wan bi giştî li Cizîrê serhildan hatin destpêkirin. Şehadeta wan bandorek gelek mezin da avakirin. Bi sedan ciwan tevî nav refên gerîla dibûn. Heya roja me ya îro jî her

kes diçe ser gora heval Bêrîvan û serdana wê derê dikan. Mirov dema nexweş diketin, an jî zarokên wan çêneban, li ser tirba Bêrîvanê dua dikirin. Bi sedan kes navê Bêrîvanê rakirin û li zarokên xwe kirin. Heval Bêrîvan her tim digot, "Dema ku hûn tilîlî dikşînin, mirov radibin ser pêyan, ji bo wê jî ji şehîdên xwe re negirîn û wan bi tilîliyan pêşvazî bikin. Ger ez rojekê şehîd bikevim, negrîn û tilîlî bikşînin, diruşma bavêjin."

Ger em îro behsa Tevgera Jinên Ciwan dikan, ev jî ji ber mîrateya van hevalên şehîd e ku ji bo me hîştine. Bingeha destpêkê heval Bêrîvan bi avakirina komîteyên jinên ciwan û zarokan da destpêkirin. Dîsan xebata wan bingehê artêşbûna jinê bû. Îro bi hezaran zarokên Cizîra Botan navê Bêrîvan, Binevş, Zozan rakirin, çek hilgirtin û di xeta Bêrîvanan de dimeşin.

Îro bi hezaran zarokên Cizîra Botan navê Bêrîvan, Binevş, Zozan rakirin, çek hilgirtin û di xeta Bêrîvanan de dimeşin.

Stêrka Ciwan'ın gizli emektarı

- HİDAR FERAT -

İsyanın zuhur ettiği genç bir Amedli; 5 Şubat 2009'da, Medya Savunma Alanları'nda şehit düşen Hidar Ferat'ın (Muhammed Bahçeci) anısına...

Tam bir Amed vurgunuydu O. Her sözünde, her cümlesinde anardı mutlaka. Her ayrılıkta buluşma randevusu Amed olurdu. "Amed'de buluşmak dileğiyle..." diye sözleşir ve bunun gerçekleşmesi için çabalar. O'nun nazarında Amed, renkli nüfusa, genişçe yüzölçümüne sahip ve Kürtler arasında "paytext" (başkent) olarak kabul gören bir şehirden fazlasıydı.

Diyarbakır Zindan Direnişleri'nin yeni bir tarihin kapısını araladığı bir zamanda doğmuştu. Artık fısıltı olmaktan çıkan "Kürdistan Sömürgeci" sözünün bir intikam hareketine dönüştüğü zamanlardı. "Koca devlet"e kafa tutan ve "yaşamı uğruna ölecek kadar seven" bir grup cesur gencin, lime lime edilen ülkemizin parçalarını toplayıp bu parçaları tekrar birleştirmeye soyunduğu yıllar.

Hidar'ın hikaye dinleme yaşına denk geliyordu. O dünyaya geldiğinde Amed, yıllar sonrası gerçekleşecek olan bir devrime gebeydi. Bu kez sokaktan sokağa fısıldama sırası Amed'indi: "Berxwedan Jiyane!"

Arayış akıştır

Bir grup cesur gencin "ölüm kuyusu" Diyarbakır Zindan'ında hayatları ile yazdığı bu hikayeler çocuk Hidar'ın kulağına ne kadar fısıldandı bilemiyorum. O'nun çocukluğuna dair çok geniş bilgi sahibi de değilim açıkçası. Fakat büyüklerimizin "İnsan yedisinde ne ise yetmişinde de odur" sözü Hidar'ı da ifade

ediyor sanırım. Bu "aynılık"tan kastedilen kişinin mayası, yani özüdür kanımca. Harcın sağlamlılığı bütün yapının çevikliğinin de vesilesidir.

İlk bakışta boyunun uzunluğuna aldanıp yetişkin bir insan sanırdınız. Bakışlarınız güleç yüzüne, koca cüssesinde taşıdığı çocuk yüreğe değince ise, O'ndaki farklılığı anlardınız. Bazen çocuksu bir muzipliğe bürünür kafasının dikine giderdi, bazen de alimce bir bilgeliğe soyunurdu. Her türden klişe ve ezbere

her fırsatta karşı çıkar, anlamsızlığını anlatmaya çalışırdı.

» Neden şaşırtıcı olsun ki,
arayıp temel bir gençlik
özelligidir

Hidar Ferat

Yılmaz Güney O'nun çocukluk, gençlik idolüydü. Görünüş olarak da kendisinin "Çirkin Kral"a benzediğini iddia ederdi. Fotoğraf çekilirken "durun bir Yılmaz Güney pozu vereyim" der; mimik, bakış ve duruşunu uyarlamaya çalışırdı. Sonrasında çekilen fotoğrafa bakar ve "Aha bakın tıpatıp Yılmaz Güney" der ve önce kendisi gülerdi.

Güney ile görünüş benzerliğine dair söylenecek pek bir şey yok. Fakat ortak bir geçmişi paylaşan coğrafyanın insanları olarak, geçmişten günümüze yaşanmışlıklarımızın çok ben-

zer olduğuna kimsenin itirazı olmaz.

'Daha güzel bir dünya için...'

Şaşırtan özelliklerinden biri sınırsız arayışlarıydı. "Neden şaşırtıcı olsun ki, arayış temel bir gençlik özelliğidir" diye itirazda bulunan arkadaşlar olabilir, ki öyledir de. Fakat, günümüz gençlik kuşağının ciddi bir bilinç donukluğunu yaşadığını kabul edersek, "arayış" sıra dışı bir özellik olarak göze çarpar. Arayış durağanlığı reddetmek, akmaktır. Hareketliliktir yani. Gelişimi, değişimi, buluşu, hayal edilenin gerçekleşmesini sağlayan da bu hareketlilik halidir.

Antikapitalist isyanın kolektif ölçekte zuhur ettiği 1960'lı

yıllarda, Paris'ten Amerika'ya, Tokyo'dan Londra, Madrid, Varşova, Belgrad, İstanbul ve birçok farklı coğrafyaya kadar dünyayı Devrim heyecanı ile sarsan '68 Kuşağı'nı harekete geçiren de bu değişim arayışı değil miydi? "İsyen et ve daha güzel bir dünya kur" şiarı ile harekete geçen '68 Kuşağı', bir süreliğine de olsa yeri yerinden oynattı, dünyayı sarsmanın mümkün olduğunu hatırlattı.

Verili olan ile tatmin olmayan Hidar yoldaşı da bir arayış tutkusu sarmıştı ve bu arayış ona birçok sınırı aştırtmıştı.

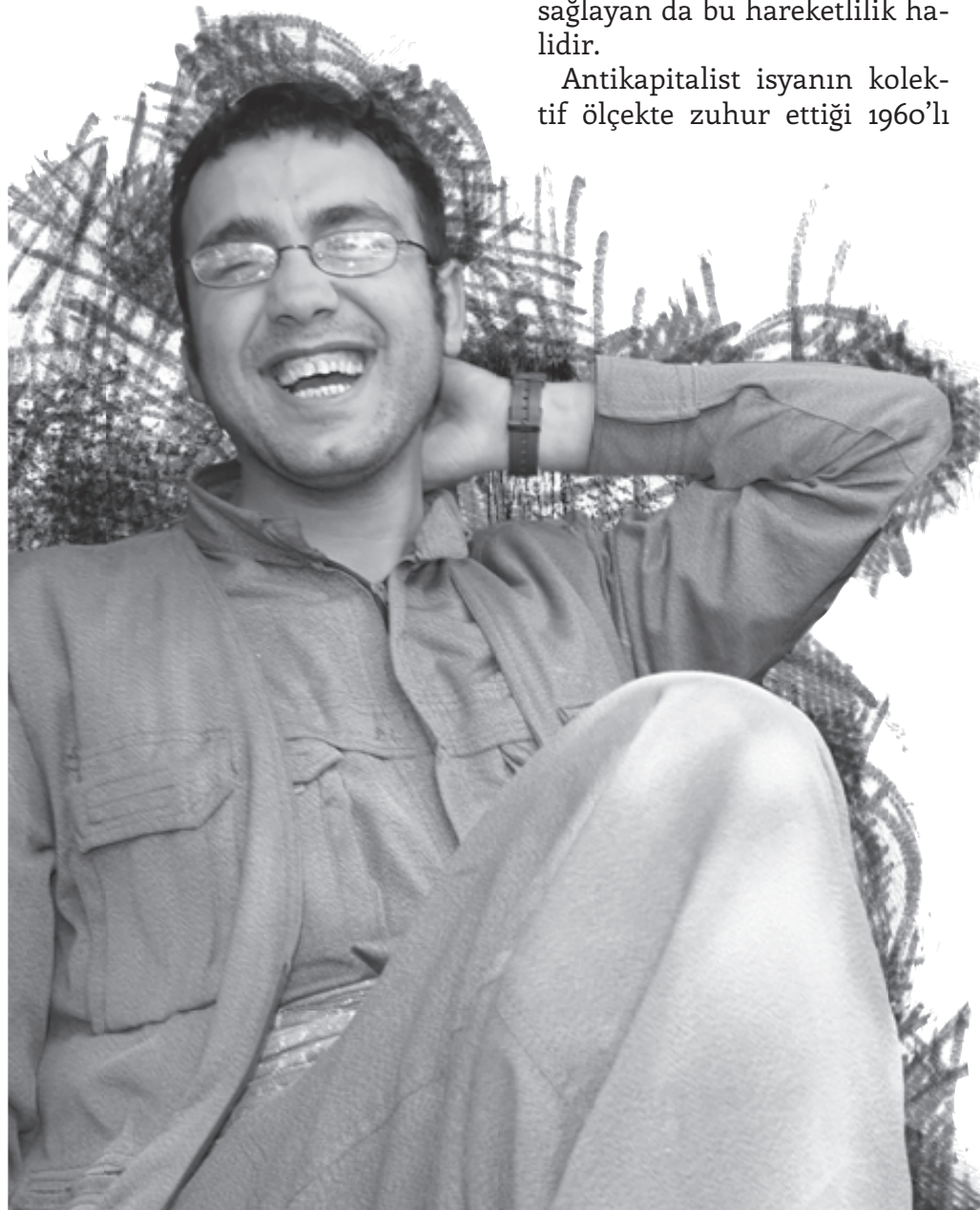
O'nun diğer güzel bir meziyeti ise yazmaktı. İyi bir okuyucu ve araştırmacıydı aynı zamanda. Yazmak ise bir tutku, kendi deyimi ile çocukluk hayaliydi. İşi gereği yazdığı makale, dosya, haber, röportajların yanı sıra iyi bir şairdi.

Bir gün ortak bir sohbetin deminde her birimiz çocukluk hayallerimizi anlatıyorduk. Ona sorduğumuzda, "Çocukluktan beri bir yazar olmak istiyordum" demişti. Bu cevaba

"Önemli olan yüzündeki gülümsemenin kahkahaya dönüşmüş olması ve yüreğindeki inancın büyümüş olmasıydı"

Zerya Zagros

şaşıran bizler “Öyle çocukluk hayali mi olurmuş” diye ti’ye almıştık. Oysa O’nun “Yazmak”-tan kastı bizim algıladığımızın çok ötesindeydi. Yasaklı olanın, “günah”ın, börtü-böceğin yaşam hakkının, taşın-toprağın, çocukluk oyunlarının, özlemin, özgürlüğün dile geliş çabasıydı onun satırlarında saklı olan. Amed’de, yanı başında doğduğu Diyarbakır Zindanı duvarlarının anlattıklarıydı.

Dağlı Hidar

“Benim çocuğum” dediği Stêrka Ciwan dergisinde kaldığı yıllarda nihayet yazma imkanı bulmuştu. Yazmak O’nun mutluluk ve çalışma motivasyonu olmuştu. Yıllarca çalışmasına rağmen asla angarya gibi görmedi işini. Hep yeni, çarpıcı, öğretici bir şeyler yazmanın arayışında oldu ve bunu başardı da. O’nun hazırladığı dergi içeriğinden etkilenen birçok genç yönünü, yüreğini ülkesine döndü.

Roja Ciwan sitesinin de ilk kurucusu, “Lawikê Metin”iydi aynı zamanda. Bazen günlerce çalıştığı binadan dışarı çıkmazdı. Hem zaten dışarıda “ilgi çekici” hiçbir şey de yoktu. “Bu Avrupa’nın her şeyi tatsız-tuzsuz” diye sıklıkla serzenişte bulunurdu.

Avrupa’ya gelir gelmez Kürt Özgürlük Mücadelesi ile tanışır, ülkesine kavuşacağı güne kadar kocaman özlemler biriktirirdi. Ülke sevgisi ve özlemi

O’nun Avrupa’daki esas motivasyon kaynağıydı. Amed artık tüm Kürdistan’dı, Kürdistan ise Amed, Mahabad, Kobanê, Qendil, Şengal, Kerkûk’tu.

Ve zamanı gelmiş, nihayet buluşmuştu özlemiyle. O artık dağlı Hidar’dı.

Bir süre sonra ziyaretine gitmiştim. Gerilla şalı koca boyuna kısa gelmişti. Şûtik’i (bele bağlanan kuşak) yarı açık yarı bağlı, üstelik de yeleksizdi. Elbise, biçim O’nun için hiçbir zaman önemli olmamıştı zaten. Önemli olan yüzündeki gülümsemenin kahkahaya dönüşmüş olması ve yüreğindeki inancın büyümüş olmasıydı. Gerisi teferruattı zaten.

Gerillacılığına dair aldığım duyum; “Kuralsız”lığıydı. Bu kuralsızlığı O’nun gerilla, dağ ve ülke sevgisinin önünde engel değildi elbet. O’nun yıllar içerisinde nasıl da dağlara dair boncuk boncuk sevgi biriktirdiğini tanıyanlar bilir.

Kahramanlığı sadece savaş mevsizlerine has bir unvan olarak kabul görmesek eğer, gençlik basının mecrasının yönünü doğru belirleyen gizli bir kahramandı Hidar Ferat. Ki zaten toplumsallığın iyiliği, gelişimi için atılan her bir adım

kahramanlık değerinde değil midir? O da yaptığı iş sayesinde yüzlerce gence yol göstericiliği yaparak Avrupa karanlığında bir nebze ışık oldu.

Hatırlamak, hatırlatmak, unutmamak adına yazılan bu satırlar ile sevgili Hidar Ferat yoldaşı büyük bir özlemle anıyoruz...

» Amed’de buluşmak dileğiyle... «
Hidar Ferat

“Önderliksiz bir yaşam
Güneşsiz bir dünyadır”

Ü mit Acar kimdi? Eyleminin sebebi neydi? Çözümü ne oldu? Bu soruları ben de kendime sordum. Onu anlayabildim mi bilmiyorum. Bize verdiği mesajı doğru okuyabildik mi? Kendime en çok şunu soruyorum: Ben yoldaşımı ne kadar anlayabildim? Eyleminden bir gün önce saatlerce bana anlatırken isyanı, mesajlarını, anlatımlarını ben ne kadarını anlayabildim ki?

Heval Ümit süreci hiçbir zaman kabul etmeyeceğini, süreç her ne kadar zor olursa bizim ona daha büyük cevap olmamız gerektiğini, aslında o zindanda sadece Önderliğin değil, tüm Kürdistan halkının esir olduğunu ve zindan duvarlarını yıkmak için hepimizin ne kadar direndiğimizi sorgulamamız gerektiğini söylüyordu. O duvarlar yıkılmalıydı. Belki bazen altında kalsak da bu direnişimizi daha da büyütmeli, süreci başkalarının belirlemesine izin vermemeliyiz. Canımızı ortaya koymamız gerekse bile özgür bir yaşam, özgür

“Ein Leben ohne den Vorsitzenden
ist wie eine Welt ohne Sonne”

Wer ist Ümit Acar? Welchen Grund hatte seine Aktion? Wie wäre eine andere Lösung gewesen? Diese Fragen habe ich mir oft gestellt. Ich weiß nicht, ob ich ihn verstanden habe. Können wir seine Botschaft an uns wirklich begreifen? Am häufigsten stelle ich mir jedoch die Frage: Inwiefern habe ich meinen Genossen verstanden? Inwiefern habe ich seine Botschaften und Erzählungen verstanden, als er mir einen Tag vor seiner Aktion den Widerstand erklärte?

Heval Ümit sagte ständig, dass er die Phase nicht akzeptieren werde. Er sagte, dass unabhängig davon, wie schwierig die Phase auch sein mag, wir immer eine noch größere Antwort darauf geben müssen. Er sagte, dass in dem Kerker nicht nur der Vorsitzende, sondern mit ihm das gesamte kurdische Volk inhaftiert ist, und dass wir uns alle hinterfragen sollten, wie sehr wir Widerstand leisten, um die Wände dieses Kerkers niederzureißen.

bir Kürdistan her şeye değer diyordu. Aslında hepimiz durup bir düşünmeliyiz, süreci ne kadar iyi değerlendirebildik ve ona göre hareket edebildik. Aslında hepimize çok değerli, çok onurlu bir cevap verdi, içinde bulunduğumuz sürece en büyük cevap verenlerden biriydi. Her şeyini, canını ortaya koydu.

Heval Ümit bana, “Benim yaşamım Kürdistan ve dört kadındır” dedi. “Ailemdeki dört kadın; annem, iki kız kardeşim ve nenem” diyordu. Kadın mücadelesine çok büyük değer veriyordu. “Onlar benim yaşamım çünkü kadın demek yaşam demektir” diyordu. Tüm bunları söylerken gözleri parlıyordu, öyle bir umutla öyle bir kararlılıkla bakıyordu ki gözleri parlıyordu. O zaman anlayamamıştım, ta ki eyleminin haberini alana kadar. İlk başta inanamıyor insan, sonra yavaş yavaş kabulleniyorsun, anlamaya çalışıyorsun. Bizlere ne anlatmaya çalıştı? Bu kadar büyük direniş gösteren birini ben anlayabilecek miyim?

Bu eylem için ne düşünmeliyim? Doğru mu yanlış mı? Bunun kararını verebilir miyim, verebilir miyiz? Yaşamını bir halkın ayağa kalkması için feda eden birisi için bu soruyu sormak ne kadar anlamlı? Ben, bana veda ederken anlattıklarını, değerlendirmelerini hayatım boyunca yanımda taşıyacağım, en

Diese Wände müssen niedergerissen werden! Auch wenn wir teilweise darunter zerquetscht werden, muss dies unseren Widerstand vergrößern und es darf nicht zugelassen werden, dass die Phase durch Andere gelenkt werden. Er sagte, dass auch wenn wir unser Leben aufs Spiel setzen, es dieses Opfer für ein freies Leben und ein freies Kurdistan wert sei. Normalerweise müssten wir uns alle einen Moment Gedanken machen, wie sehr wir die Phase analysieren und dementsprechend handeln können. Ümit hat uns eine sehr wertvolle und würdevolle Antwort gegeben. Er war einer von denen, die der aktuellen Phase mit einer großen Antwort trotzen konnten. Er hat alles, nämlich sein Leben, dafür geopfert.

Heval Ümit sprach zu mir: „Mein Leben ist Kurdistan und die vier Frauen“. „Die vier Frauen in meiner Familie: meine Mutter, meine zwei Schwestern, und meine Oma“ sagte er. Den Frauenkampf würdigte er sehr: „Sie sind mein Leben, denn Frau bedeutet Leben“. Er sah mich so hoffnungsvoll und entschlossen an, seine Augen leuchteten. Damals konnte ich es noch nicht verstehen, bis ich die Nachricht von seiner Aktion bekam. Zunächst konnte man es nicht glauben. Danach akzeptiert man es Stück für Stück, man versucht es

büyük değerlerim olacak. Onun direnişini, bize bıraktığı yerden ben devralacağım. Bunu yapmam gerektiğini biliyorum ve bu mücadelede en büyük dayanağım olacak. Heval Ümit şöyle diyordu: “Eğer Mazlumlar bu ateşi yaktilarsa, biz bu ateşi büyütme zorundayız. Eğer Rojava o kadar şehit verdiyse, o şehitlere sahip çıkılmalı, kimsenin Güneşimizi karartmasına izin vermemeliyiz. Önderliksiz bir yaşam Güneşsiz bir dünyadır.” Heval Ümit bedenini alevlere sardığında hepimizin yaşamına ışık oldu, bir cevap olmak istedi. Bize düşen o ateşi söndürmemek, o ateşi her alanda direnerek büyütme ve onun anısına sahip çıkmaktır.

Sana sözüm olsun yoldaşım. Gözlerindeki bakış umudum, sözlerindeki her anlam yaşamımın değeri, direnişindeki ateş yaşamımın ışığı, ve mücadelen nefes aldığım sürece mücadelelem olacak.

zu verstehen. Was hat er versucht uns zu erklären? Werde ich jemanden verstehen können, der einen so großen Widerstand geleistet hat?

Wie soll ich diese Aktion bewerten? War sie richtig oder falsch? Kann ich, können wir diese Entscheidung fällen? Wie sinnvoll ist diese Frage bei einer Persönlichkeit, welche ihr Leben für das Erwachen eines Volkes aufgeopfert hat? Ich werde seine Worte während seines Abschieds und seine Ansichten ein Leben lang als meine höchsten Werte in mir tragen. Seinen Widerstand werde ich weitertragen. Ich weiß, dass ich das machen muss. Heval Ümit wird in meinem Kampf meine größte Stütze sein. Heval Ümit sagte: „Weil Mazlum dieses Feuer zündete, müssen wir dieses Feuer vergrößern. Wenn in Rojava so viele Märtyrer gefallen sind, müssen wir ihren Willen fortführen und dürfen nicht zulassen, dass irgendjemand unsere Sonne verdunkelt. Ein Leben ohne den Vorsitzenden ist eine Welt ohne die Sonne.“

Als Heval Ümit seinen Körper in die Flammen wickelte, wurde er Licht für unser aller Leben. Er wollte eine Antwort sein. Unsere Aufgabe ist es dieses Feuer am Erlöschen zu hindern und dieses Feuer sogar durch den Widerstand auf alle Ebenen zu vergrößern, sowie an seinen Erinnerungen festzuhalten.

Ich verspreche es dir mein Genosse: Deine Blicke werden zu meiner Hoffnung, jede Bedeutung in deinen Worten ein Wert meines Lebens, das Feuer des Widerstandes, das Licht meines Lebens und dein Kampf wird solange ich lebe auch mein Kampf sein!

STÊRKA CIWAN

AUF DER SUCHE NACH FREIHEIT IN DEN FREIEN BERGEN KURDISTANS

Heval Şiyar Gabar ist ein deutscher Genosse aus Hamburg, der sich am 27. Dezember 2013 der Freiheitsbewegung anschloss und sich den freien Bergen Kurdistans widmete. Im Kampf gegen die kolonialistische Besatzung Kurdistans ist Heval Şiyar Gabar am 9. Juli 2018 bei einer Militäroperation der türkischen Armee in der Region Çarçella in Gever (Yüksekova, Provinz Cölemêrg/Hakkari) gefallen. 2017 hat der kurdische Fernsehsender Stêrk TV ein Interview mit Şehîd Şiyar durchgeführt. Der folgende Text ist die deutsche Übersetzung seines Interviews.

So, lieber Genosse, können wir dich erstmal etwas kennenlernen?

Mein Name ist Şiyar Gabar. Ich wurde am 10. Oktober 1994 in Hamburg, Deutschland, geboren. Meine Familie sind Demokraten. Am 27. Dezember

Şehîd Şiyar Gabar

Name: Jakob Riemer

Kampfname: Şiyar Gabar

Geburtsdatum: 10. Oktober 1994

Geburtsort: Hamburg

Martyrium: 9. Juli 2018 in Çarçella (Cölemêrg)

2013 habe ich mich der PKK angeschlossen.

[...]

Es stimmt, dass die PKK für die Freiheit des kurdischen Volkes kämpft. Aber die Freiheit des kurdischen Volkes ist die Freiheit aller Völker in der Welt. Man muss es so sagen.

Alle Kader der PKK wissen das und verhalten sich dementsprechend und kämpfen auch dafür. Wenn wir heute für das kurdische Volk kämpfen, wenn wir für die Freiheit des kurdischen Volkes kämpfen, dann weil die Freiheit des kurdischen Volkes die Türen für die Frei-

heit in der Welt öffnet.

Die GenossInnen sind zunächst einfach GenossInnen. Welcher Nationalität wir angehören oder wo wir herkommen ist nicht so wichtig. Man kann sagen es gibt viele verschiedene Menschen unter uns. Aus jeder Klasse, aus jedem Land, aus jedem Beruf, mit jedem Bildungsniveau, viele verschiedene Menschen, aber wir sind auch alle eins, unsere Genossenschaftlichkeit hält uns zusammen. Wir sind Revolutionäre, wir sind GenossInnen. Es gibt keine großen Unterschiede zwischen uns. Wir sind FreundInnen, GenossInnen.

Am Anfang, als ich 13-12 Jahre alt war, begab ich mich auf die Suche. Ich habe meine Umgebung beobachtet, und ich fragte, wenn ich groß werde, wie werde ich leben? Wie möchte ich leben? Ich habe gesehen, dass ich dieses Leben, in der existierenden Gesellschaft, mehr und mehr gehasst habe. So kann ich nicht leben. Es ist ein leeres Leben, es ist bedeutungslos. Es besteht aus Hedonismus und Materialismus. Es besteht aus Konkurrenz und Feindseligkeit. Ein Leben außerhalb des Gewissen, außerhalb der Moral, ein Leben fern von Menschlichkeit. Ich habe gesehen und ich habe gesagt: Ich kann dieses Leben nicht leben. So war mein Leben, ich war immer auf der Suche. Ich habe mich gefragt, wie werde ich eigentlich leben?

Was mein Interesse am meisten erregt hat war das Leben in der PKK. Im System lügt wirklich jeder Mensch. Alle lügen und alle arbeiten für eigene Interessen. Als ich mich angeschlossen habe, hatte ich noch

Ich fühle, dass ich der Bedeutung von Freiheit immer näher bin

Zweifel. Ich dachte, ok es mag sein, dass die PKK theoretisch für die Freiheit kämpft, aber ich dachte, dass es in der Praxis vielleicht nicht stimmt. Ich dachte mir alle arbeiten nur für ihre eigenen Interessen, warum tun sie es nicht auch genau so? Aber nachdem ich mich angeschlossen habe, nachdem ich das Leben in der PKK gesehen habe, nachdem ich auf der freien Bergen gelebt habe, gearbeitet habe, gekämpft habe, erst

dann habe ich die Wahrheit gefühlt, die Wahrheit verstanden, dass die Grundlage der PKK Freiheit ist, dass das Leben in der PKK Freiheit ist.

Nachdem du dich der PKK angeschlossen hast, was für Veränderungen hast du selbst durchgeführt?

Nachdem ich mich angeschlossen habe, gab es große

Veränderungen in mir. In der Gesellschaft war ich immer schwach. Also geistig-moralisch war ich schwach, war ein kraftloser Mensch. Ich wusste, mein Gewissen hat mir jeden Tag gesagt, jeden Tag dachte ich mir, wie lebe ich? Ich dachte mir, es gibt eine Krise in der Welt. Milliarden von Menschen haben kein Essen, kein Wasser. Sie sterben vor Hunger. Milliarden von Menschen werden ermordet. Völker werden unterdrückt. Für die Interessen Weniger wird die Umwelt zerstört. Jeden Tag habe ich das gesehen, und ich dachte mir, wie kannst du so weiterleben, wie kannst du das akzeptieren? Ich wusste, dass ich es nicht akzeptieren könnte, aber ich habe meine Kraft nicht gesehen. Ich dachte dass ich schwach war, dass ich gegen den Staat nicht kämpfen könnte, dass ich nicht kämpfen könnte. Ich dachte, dass ich es nicht könnte. Aber nachdem ich mich der PKK angeschlossen habe, in den freien Bergen gelebt habe, habe ich in mir die Kraft gefunden. Ich weiss, dass ich vorher Angst vor dem Tod hatte. Ich dachte, was wäre, wenn ich sterbe? Aber mit der Kraft, die ich in der PKK gefunden habe, weiß ich jetzt, dass ich mit aller Kraft kämpfen werde, bis ich als Märtyrer falle.

Ich werde alles was möglich ist für die Revolution tun. Also ich habe diese Kraft in mir gesehen. Jetzt weiß ich, dass wenn ich mich auf einem Hügel gegen Tausende Soldaten mit Panzern, Geschützen und Kampfflugzeugen befinde, dass ich Widerstand leisten werde. Bis zum letzten Blutstropfen

werde ich Widerstand leisten. Das ist die Kraft, die PKK in mir aufgebaut hat. Das ist die Kraft, die die Ideologie Rêber APOs in mir aufgebaut hat. Das ist gar nichts so Merkwürdiges. Ich habe meine eigene Natur wiedergefunden. Ich bin so ein Mensch geworden, der eigene Kraft hat, Willen hat, Gewissen hat. Ich habe wieder die Natur der Menschheit entdeckt, so kann man es sagen.

Wie hast du Kurdisch gelernt? Kannst du uns das erzählen?

Ich habe es hier gelernt, als ich meine Grundausbildung bekommen habe. Ich hatte ein Handwörterbuch. Als die GenossInnen etwas gesagt haben, habe ich mitgeschrieben, und später hab ich es nachgeschlagen. Also ich habe es selber gelernt. Wenn man will, kann man alles lernen. Jemand der wirklich will, kann alles lernen. Es gibt da gar keine Grenzen. So habe ich hier Kurdisch gelernt.

Genosse Şiyar, was macht ihr jetzt hier? Kannst du uns das erklären?

Wir behandeln unser Pferd. Unser Pferd hat eine Wunde am Bein. Wir haben es hingellegt, damit es ruhig bleibt. Jetzt behandeln wir seine Wunde, damit es wieder gesund wird. Unsere Arbeit läuft größtenteils mit Pferden. Unseren Proviant, unsere Munition transportieren wir mit Pferden. Dafür pflegen wir unsere Pferde gut. Wir behandeln ihre Wunden, bringen sie in schönen Orten unter. Allgemein kann man so viel sagen.

[...]

...Sie opfern ihr Leben für die Völker der Welt. Das hat mich immer stark beeindruckt. Wie können diese Menschen so viel Mut fassen? Das ist mir am meisten aufgefallen. Nach und nach habe ich auch die Bücher Rêber APOs gelesen, und langsam wurden viele Fragen und Widersprüche, für die ich früher keine Antwort hatte, beantwortet. Sie wurden endlich beantwortet. Das hat, wie soll ich sagen, also das hat mich sehr stark beeinflusst. Als ich mehr über Ideologie lernte, konnte ich mein altes Leben analysieren, meine Familie analysieren und die Gesellschaft, in der ich aufgewachsen bin, analysieren, und je mehr ich las, desto mehr verstand ich. Das ist ein bisschen, wie neu auf die Welt zu kommen oder die Augen noch einmal neu zu öffnen. Denn im System konnte ich viele Dinge nicht verstehen. Wie das staatliche System handelt, zwischen Frau und Mann, wie das System uns versklavt, wie es die Frau versklavt, den Mann versklavt, das Denken der Menschen versklavt. Da habe ich vorher viel gesucht, aber bis ich mich angeschlossen habe, konnte ich das nicht beantworten. Ich fühle, dass ich der Bedeutung von Freiheit immer näher bin. Früher, im System, habe ich so eine Vorstellung von Freiheit gehabt, die der Liberalismus im Menschen schafft. Ich habe Freiheit individuell begriffen, zu sagen, wieviel Spaß kannst du haben, wie möglichst bequem leben, wie möglichst viele materielle Dinge ansammeln, so wird Freiheit definiert. Aber ich kam in die Berge und habe

Alle Jugendlichen sollen sich der Guerilla anschließen, alle Jugendlichen sollen zur Waffe greifen, für die Freiheit kämpfen, für die Gleichheit kämpfen, für den Sozialismus kämpfen

gesehen, das ist alles sinnlos, leer. Im Leben auf diesen Bergen, ohne viele Ressourcen und Möglichkeiten, mit all den Schwierigkeiten, fühlt man am stärksten die Freiheit. Das kann ich so sagen.

[...]

Mein Aufruf an alle Jugendlichen der Welt ist: Bezieht endlich Stellung. Schließt euch endlich der Revolution an. Viele

Leute, viele Jugendliche in Europa wissen mittlerweile, sie können im System nicht leben. Aber sie finden keine Alternative. Das System lügt, es sagt, die Zeit der Revolutionen ist vorbei, der Sozialismus hat verloren, das ist bewiesen. Das sind alles Lügen, das ist nicht wahr. Und der Beweis dafür ist die Revolution in Rojava, der Beweis ist die Bewegung PKK und die

Ideologie Rêber APOs. Ich rufe alle Jugendlichen auf, alle Jugendlichen sollen sich der Guerilla anschließen, alle Jugendlichen sollen zur Waffe greifen, für die Freiheit kämpfen, für die Gleichheit kämpfen, für den Sozialismus kämpfen. Das ist mein Aufruf.

A la lumière des nuits sombres, au Président APO

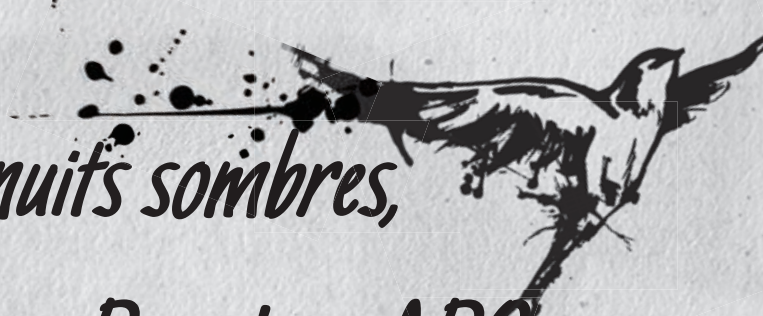
Depuis le jour où j'ai entendu et appris ton nom, je me sens vivante, je sais qui je suis et comment je dois vivre. C'est-à-dire que tes idées m'ont permis de me connaître moi-même et m'ont appris à donner un sens à mon existence. Tu m'as appris l'alphabet de la liberté. Même si j'ai eu des difficultés dans ton école, je n'ai jamais eu d'ambiguïté, je n'ai jamais eu de regrets. Parce que dans ton école, j'ai découvert le sens, la pensée et la force de l'homme. J'ai compris que rien n'était impossible. Mais à condition d'être sérieux dans son but, d'y croire et d'y parvenir.

En tant que femme et en tant que Kurde, la liberté est devenue mon objectif et j'y ai cru de tout mon cœur. C'est pour ça que j'avais tant désiré, ne se-

rait ce qu'un instant, te voir de près, te prendre dans les bras, respirer sur ton épaule et débattre avec toi de ce que j'ai sur le cœur, concernant la liberté, la femme et mon peuple.

Mais en 1998, le sale complot international exécuté à l'intérieur et à l'extérieur a créé une séparation entre nous, ainsi qu'un obstacle devant l'espoir de milliers de mes camarades qui comme moi voulaient vous voir. Suite à ta capture, s'est développée en moi une plus forte secousse et dans mon cœur la force de la décision, de la liberté s'est encore plus amplifiée. Je n'ai jamais perdu le désir et l'espoir de te voir. J'ai toujours été dans l'effort de te ressentir de près. Et c'est pour ça que j'ai toujours eu des dialogues intérieurs avec toi. J'ai eu la sensation d'être remplie d'une

énergie, d'une voix. J'ai eu l'inspiration. De nombreuses fois, tu as été l'invité de mes rêves et j'en ai ressenti un bonheur immense. Mais la réalité est telle que je n'arrive pas à exprimer les sentiments et les pensées que j'ai pour toi. Mais après 1999, il y avait toujours une réalité, des échos dans mon esprit. Et le fait est que je n'accepte pas qu'une grande personne comme toi sois retenue en otage et je me dis qu'un tel homme ne mérite pas d'être là-bas. Sans aucun doute, les Etats voyous qui ont participé au complot ne sont pas les seuls responsables de la détention, de l'isolement du leader d'un peuple, de l'humanité. Tout autant que la trahison des Etats voyous, hypocrites, mes faiblesses et carences de camarades, ainsi que celles de mes camarades sont aussi problématique dans

ce complot. Et donc les femmes qui ont placé leurs espoirs du peuple et de la liberté en vous, ont toujours eu honte d'elles.

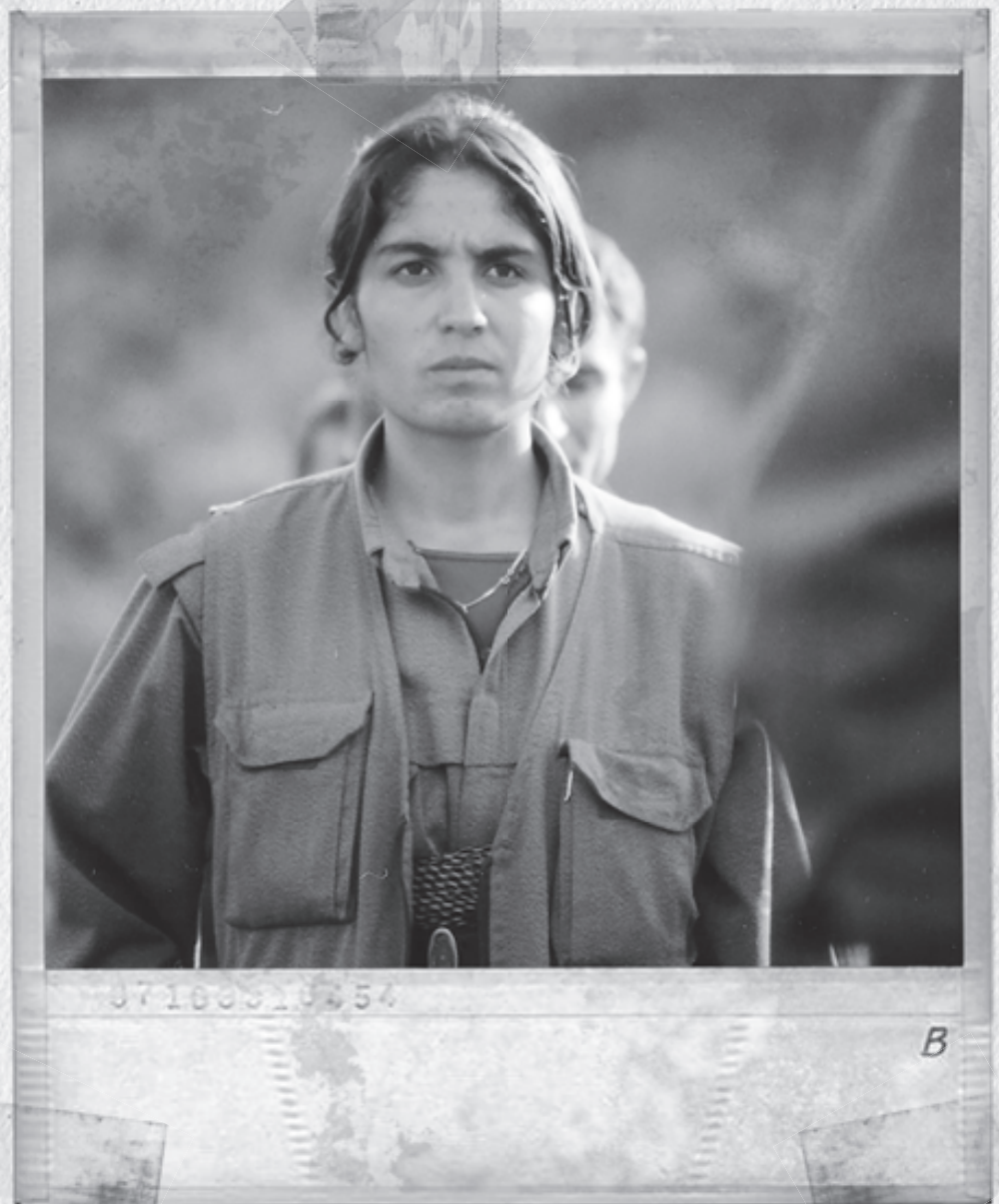
Aujourd'hui, le 15 février 2006, nous rentrons dans la huitième année de la détention du leader Apo. Et avec ça le complot international a commencé une nouvelle et dangereuse phase contre Imrali et le peuple Kurde.

Ils veulent anéantir les efforts du leader Apo et du peuple Kurde pour la paix et la démocratie. Ils appellent ouvertement à nous rendre et nous passer du président Apo. Ils veulent nous dompter, nous habituer à une vie sans le président Apo, sans idéologie, sans volonté. Et c'est pour ça qu'aujourd'hui le peuple Kurde cri sa colère aux quatre coins du monde contre la politique de déni et de destruction menée à l'encontre du président Apo. Et moi en tant qu'une de vos élèves, face

à ses attaques illégitimes, le 15 février de cette année, je veux être parmi mon peuple pour renouveler l'attachement que j'ai pour vous et amplifier les actions de résistance de mon peuple. Par l'immolation de mon corps, je veux donner un message au cœur et aux esprits glacés de la civilisation des communautés de classes, faire ressortir au

grand jour le mensonge et l'hypocrisie de la cour des droits de l'homme de l'occident et comme beaucoup d'autres personnes, être un témoin devant la justice historique.

Mon président ! Les raisons de mon action sont de ne pas accepter le complot contre toi et le peuple Kurde et se révolter contre l'injustice que toi et le

peuple Kurde subissez de la part des états souverains. En même temps, c'est une auto-critique de mes carences de camarades et pour me libérer du sentiment de honte face à mon peuple et

face à l'histoire. Même s'il devait y rester qu'un parmi nous, je suis ambitieuse et je crois en la réussite de ta philosophie et de ta ligne idéologique. Beaucoup de personnes pensent et

disent que dans ton cas, ils vont faire disparaître la ligne idéologique. Mais moi je ne prends pas ça très au sérieux et je vois ça comme une affirmation vide de sens. Parce que maintenant tu t'es fait une place dans le cœur, l'esprit et dans toutes les cellules de millions d'hommes et en particulier de femmes. Tu es devenu le bien de l'histoire et de la communauté. Tu nous as toujours montré l'attachement et la loyauté de la femme. Aujourd'hui malgré toutes mes faiblesses et mes carences, je vais faire mon auto-critique et montrer ma détermination pour le socialisme démocratique et le nouveau paradigme. Même si c'est peu je veux donner un message aux réactionnaires internes et aux attaques extérieures. La plupart du temps, tout comme les camarades martyres je disais si seulement j'avais quelques choses de plus chère que ma vie, et si je pouvais la sacrifier pour le président Apo, mon peuple, ainsi que les femmes opprimées.

Après votre arrestation en

1999, j'avais toujours en tête l'idée de mener une telle action. Mais les conditions et les circonstances n'étant pas appropriées et notamment en pensant que vous n'accepteriez pas une telle action, je me suis battue pour vous exprimer ma loyauté et mon attachement. Aujourd'hui aussi, je sais que vous n'allez pas accepter mon action et que vous aller la critiquer. Mais c'est ce que je peux faire mon président. Certains tombent amoureux, se donne la main et s'enfuient. Et ça c'est ma façon de tomber amoureuse. Sans vous, et si les enfants de ma patrie n'ont pas le sourire aux visages, mon cœur ne trouve pas la paix. Je vous présente mes excuses de ma décision prise dans un tel moment, retardé de 8 ans, étant séparé et loin de vous.

Je tiens aussi à dire que j'y crois beaucoup et que je suis optimiste. Notamment, quand vous avez dit mon nom pour être élue au comité de reconstruction du Pkk et quand vous avez demandé de mes nouvelles, je l'ai ressenti comme le plus

grand honneur et le plus grand don de votre part. Je vois ça comme un grand honneur. Et par la suite dans vos perspectives, le fait de nommer la révolution du Kurdistan du Sud comme étant la révolution de la femme, a renforcé ma croyance pour la lutte. A présent face à ce silence de mort qui règne au Sud et en tant que femme du Sud, même si c'est peu, je veux être une réponse à vos efforts et à vos valeurs. Je suis très contente à l'idée d'obtenir un résultat positif.

Pour finir, je vous fait part de mon désir de nous voir, de mon amour et de mes salutations à l'homme sans pareil que vous êtes. Mon président n'oublie jamais, vous nous manquez beaucoup.

Avec mes salutations,
mon désir et mon respect.

21.01.2006

LES MOMENTS FORTS DE LA RÉSISTANCE À KOBANÊ

Il y a exactement 4 ans, le 26 janvier 2015, Kobanê a été libérée. Le livre écrit par Deniz Bilgin "Bulut Yagmuru" (Pluie de nuages) nous rappelle une fois de plus à quel point la résistance de Kobane a été grande, pleine d'héroïsme et de sacrifices. Nous avons traduit en français 4 histoires que nous avons choisies dans ce livre pour vous les faire partager.

laises de Miştenur ce jour-là. Au moment le plus difficile du combat, Sozdar et les autres femmes qui combattaient, ont fini par cesser de tirer. Elle a également demandé aux combattants hommes d'arrêter de tirer et de se taire. Ils ne savaient pas ce qui se passait mais ils savaient que cette demande avait une raison. Trois femmes en même temps

À ce moment-là, le seul bruit qu'on entendait sur la pente de Miştenur était le cri de ces femmes. Les cris ont duré plusieurs minutes. Les combattants étaient autant curieux de savoir ce qui se passait que les djihadistes de Daech. Quatre membres de Daech ont essayé de repérer la direction d'où provenait le son. Ils pensaient que les femmes n'avaient pas

12 octobre – Zılgıt

Les femmes qui combattaient à Kobanê avaient une deuxième arme. Un cri appelé le zılgıt, c'est un cri de résistance que la femme kurde utilise depuis de nombreuses années. Pendant un combat contre Daesh, cette arme a commencé à être utilisée par Sozdar, combattante dans le village de Korik. Sozdar combattait sur les fa-

ont commencé à faire ce cri (zılgıt) avec une voix qui devait porter le plus forte possible. Les hommes en costume noir sont restés silencieux, car le cri de ces femmes les rendait fous. Certains ont même bouché leurs oreilles. Ils ne voulaient surtout pas mourir sous les balles des femmes. Si une femme leur tirait dessus, alors, ils n'iraient pas au paradis, pour cela, ils transformaient la terre en un enfer.

de balles, et c'est pour cela qu'elles criaient. Dès lors que les femmes ont vu leurs emplacements, elles ont tiré. Tous les quatre sont tombés en arrière. Les combattants hommes ont assisté au cri des femmes en criant à leur tour. Le plan de Sozdar avait marché avec succès. Il fut la seconde arme des femmes durant toutes les batailles de Kobanê.

Bitmeyen Roman: PKK Tarihi — IV. Bölüm

“Bitmeyen Roman” yazı dizisinin dördüncü bölümünde devletlerarası komplonun hemen ardından yaşanan gelişmeleri hatırlıyoruz. Rêber APO’nun esaretinin ardından PKK’ye dayatılan iç tasfiyecilikle özgürlük hareketi yok edilmek istenmiş, fakat Rêber APO yaptığı ideolojik-örgütsel hamle ve müdahalelerle bu saldırıları bertaraf etmişti. 2000’li yıllara Rêber APO’nun savunmaları, KCK’nin ilanı, 2006 Amed Serhildanları ve 2008 Zap Direnişi damgasını vurdu. 2010’lu yılların hemen başında ise Kürdistan tarihinde yepyeni bir sayfa açıldı.

İlk savunmalar ve bazı siyasi gelişmeler

Rêber APO, 2001’in ortasında AİHM savunmaları olarak hazırladığı “Sümer Rahip Devletinden Demokratik Uygarlığa” adlı iki ciltten oluşan savunmalarını halka

ve PKK yapısına ulaştırdı. Bu savunmalar düşünsel değişim sürecinin de başlangıcı oluyor. Demokratik Uygarlığın inşasına yönelik PKK’nin teorik ve zihniyet alt yapısının şekillendirilmesinde ve Kürt sorununun çözümünde izlenmesi gereken yolu, bir anlamda da

manifestoyu yani yeni programı, bu şekilde sunuyor. Bu hamlesiyle Rêber APO, İmralı’da yürüttüğü ideolojik-teorik mücadeleyi kazanmış oldu. Bu en zor koşullarda İmralı işkence sistemini ve komployu boşa çıkarmış oldu.

Bu başarısızlığın faturası o

dönem hükümet olan partilere kesildi. 2002’de yapılan seçimlerde iktidarda olan Bülent Ecevit’in DSP’si, MHP ve ANAP baraj altına düştü. İmralı eksenli mücadeleyi yürütecek yeni bir çizgi olarak “İslami çizgi” diye AKP oluşturuldu ve iktidara getirildi.

2001’in baharından güzüne kadarki dönem konferanslar dönemi olarak geçti. Yeni örgütlenen birçok çalışma alanı konferanslarını yaptı. Yaz sonunda da 6. PKK Konferansı gerçekleştirildi. PKK tarihinde 4. ve 5. Konferanslar Rêber APO Ortadoğu sahasındayken, “Ortadoğu Konferansları” adıyla yapılmıştı. Bu konferans, gerçekleştirilen tüm alt konferansların sonuçlarını değerlendirecek ve birleştirecek bir konferans olarak öngörüldü. Bu konferanstan sonra PKK adıyla başka bir konferans gerçekleştirilmedi.

11 Eylül 2001’de Amerika’da İkiz Kulelere saldırı oldu. Bunu gerekçe gösteren ABD, Ortadoğu’ya savaş ilan etti. 1990-91 sürecini kapsayan 1. Körfez Savaşı ardından böylece on yıl aradan sonra 2. Körfez Savaşı da başlamış oldu. Özünde 1990 ile başlayan bu savaşları bugün III. Dünya Savaşı kapsamında görmek ve ona göre değerlendirmek, açığa çıkan sonuçları itibariyle daha doğru olmaktadır.

İç tasfiyeciliğe Önderlik müdahalesi

Rêber APO’nun savunmaları ışığında yapılan kış eğitimlerinin ardından 4 Nisan 2002’de PKK 8. Kongresi toplandı. Bu kongre ile PKK isim değişikliğine giderek KADEK adını aldı. Bu

kapsamda tüzük ve programda değişikliğe gidildi. 8. Kongre’de kitle örgütlenmesinin nasıl olacağı üzerine ağırlıklı olarak duruldu. Özellikle Bakur’da kitle çalışmalarının yeniden örgütlenmesi için bir aşama kaydedildi.

Rêber APO üzerinde derinleştirilen tecrit ile PKK’yi dağıtma planı tutmayınca komplo bu defa PKK’yi içten tasfiyeye yöneldi. “İç Tasfiyecilik” olarak da adlandırılan dönem PKK’yi içten parçalama, dağıtma, ele geçirme olarak değerlendirildi. Rêber APO bu tasfiye girişimini “2002-2004 Tasfiyeciliği” olarak tanımladı. PKK’nin içine yönelik bu saldırının aktörleri de aslında yabancı değillerdi. ABD, AKP ve Başûr’daki işbirlikçi güçler...

2003 ve 2004’te yapılan Kongra-Gel kongreleri, PKK’nin en yoğun ve zorlu iç sorun yaşadığı dönem oldu. 2003 yaz başında Rêber APO, “1 Eylül’den itibaren ateşkes hükümsüzdür. 1999’da yaptığım ateşkes çağrısını geri alıyorum” diyerek, Irak Savaşı’yla gelişebilecek

olası savaş durumuna PKK’yi hazırlamak istedi. Rêber APO, 2004’ün Mart başında PKK’yi yeniden kurmak istediğini, eğiliminin bu olduğunu belirterek, PKK’nin yeniden inşası için start verdi ve “İnşa Komitesi” ile sürece müdahale etti. 2004 baharında “Bir Halkı Savunmak” adlı savunması PKK’ye ulaşınca, mücadele ve yeni paradigma buna göre düzenlendi. PKK’yi içten çökertmek isteyen komploya karşı Rêber APO’nun perspektifleri ve müdahalesiyle PKK yeniden inşa edildi; Kongra-Gel sisteme kavuştu ve HPG 1 Haziran 2004 hamlesi kararını alarak yeniden aktif mücadele eder konuma geldi.

KCK sisteminin ilanı

Bu toparlanma ile Rêber APO 2005 Newroz’unda KCK sisteminin ilan etti. Bu ilan ile sistem netleşti, örgüt içi tasfiyecilik tasfiye edilmiş oldu, paradigmasal değişim teorik olarak gerçekleştirilmiş oldu. Bu hamlenin ardından 4 Nisan 2005 tarihinde PKK’nin Yeniden İnşa

Kongresi diğêr kongrelerle birleştirilerek 9. Kongre olarak toplanmış oldu. Yine aynı dönemde HPG 3. Konferansı'nı yaptı, Mayıs ayında ise Kongra-Gel 3. Genel Kurulu KCK sözleşmesini hazırlayarak, sistemin örgütsel yapılanışını tamamladı. Kendini "Kurucu Genel Kurul" ilan etti. Rêber APO'nun Newroz'da KCK sistemini ilan etmesinin ardından KCK, Kongra-Gel Genel Kurulu ile somut örgütsel modeline kavuşmuş oldu.

Kürt Kadın Hareketi de aynı dönemde yani 20 Nisan 2005'te toplantısını yaparak Koma Jînên Bilind-KJB olarak konfederal örgütlenmenin kuruluşunu ilan etti. İdeolojik alanda PAJK, toplumsal alanda YJA, meşru özsavunma alanında YJA-STAR ve Genç Kadın Komitesi yapılarıyla örgütlenen KJB, tüzük yerine sözleşme eksenli bir örgütlülüğe kavuştu.

Rêber APO, bu toparlanışla devletlerarası komplo ve iç tasfiyeci komplonun ardından yeni paradigmasal dönüşümünü gerçekleştirmiş, böylece bu saldırıları bir anlamda boşa çıkarmış oluyordu. Bunun karşısında AKP ve Türk devleti 23 Ağustos 2005'te yaptığı toplantıyla topyekûn savaş kararı aldı. Bu karar ile AKP savaşın asıl yürütücüsü olarak Türk ordusunu kabul etti.

Viyan Soran'ın eylemi, Serhildanlar ve Zap Direnişi

Şubat 2006'da PKK İnşa Komitesi üyesi Viyan Soran adlı PKK gerillası İmrallı sistemini protesto etmek için bedenini ateşe verdi. Eyleminin ardından 15 Şubat devletlerarası komplo-nun yıldönümü toplumda bü-

yük bir öfkeyle protesto edildi. 8 Mart ve ardından Newroz eylemlilikleri geçmiş yılları çok aşan bir düzeye ulaştı. 28 Mart Kahramanlık Haftası boyunca Amed başta olmak üzere Êlîh ve Qoser'de halk adeta sistemi tıkadı, kendi iradesini ortaya koydu. Mayıs ayına kadar süren bu eylemlilikler serisi ile Serhildanlar süreci yeniden başladı. Rêber APO bu eylemlilikleri, "sistemden boşanma" olarak tanımladı. Eylemlerin tırmandığı bu dönemde birçok güç devreye girerek ateşkes olması durumunda arabulucu olacakları yönünde taahhütte bulundular. Böylece 1 Ekim'den itibaren geçerli olmak üzere tek taraflı ateşkes sürecine gidildi. 2007'ye böyle girildi.

Bu dönemdeki en önemli gelişmelerden biri 5 Kasım 2007'deki Bush-Erdoğan görüşmesi oldu. Her iki devlet stratejilerini birleştirerek ortak bir planlamaya gittiler. 1 Aralık'ta TC saldırı emri verince savaş

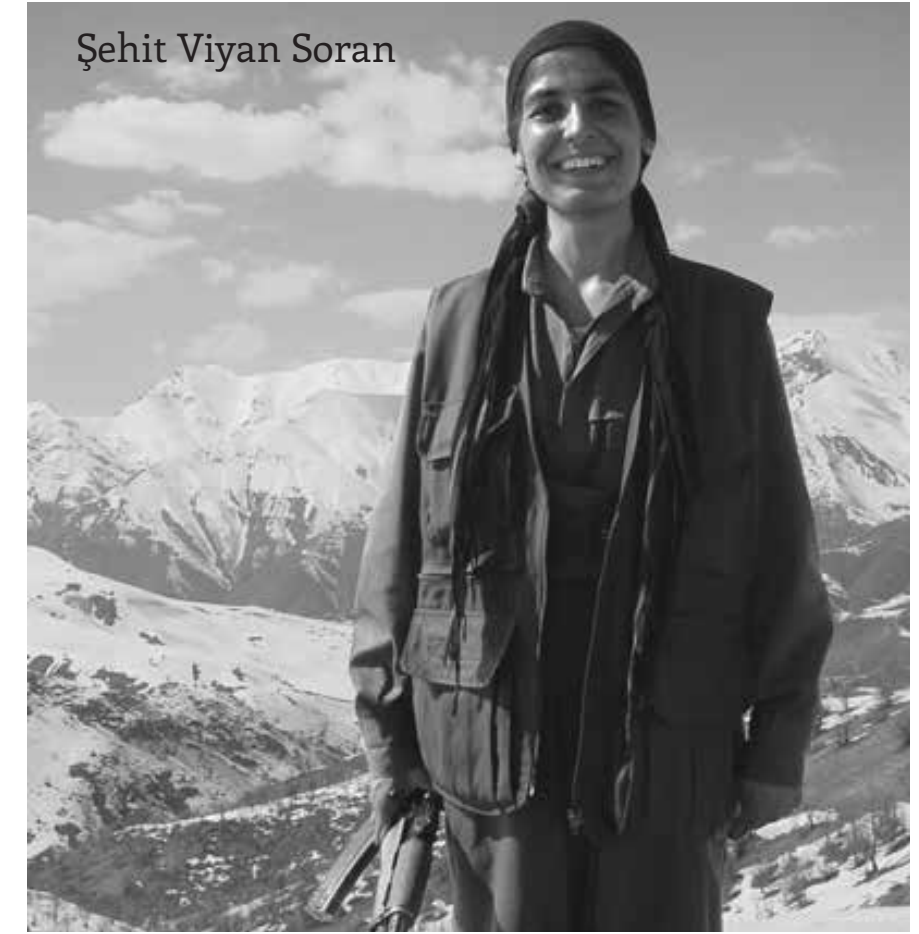
yeniden tüm şiddetiyle başlamış oldu. AKP'nin böyle bir savaş hazırlığına, gerilla güçleri öncesinden hazırlık yapmıştı. 2007 Mayıs'ında toplanan Kongra-Gel Genel Kurulu, TC'nin topyekûn savaş konseptine karşı, topyekûn direnme kararı aldı. Mart başında Rêber APO'nun zehirlendiği bilgisinin PKK yönetimine ulaşması savaşın boyutunu asıl şekillendiren temel neden oldu. Bir kampanya dahilinde "Êdî Bese" hamlesi başlatıldı. Gerillanın kapsamlı karakol baskınları ve etkili eylemleri ABD-AKP ittifakını sarsıyor, planlarını bozuyordu. Bu dönemde Gabar ve Oremar eylemleri öne çıkan eylemler oldu. Eylemler böyle devam ederken 16 Aralık 2007 gecesi Medya Savunma Alanları'na hem havadan hem de topçu atışlarıyla karadan kapsamlı bir saldırı başladı. Bu saldırılar 2007-2008 kışı boyunca devam etti. Saldırıları 20 Şubat 2008 tarihinde daha üst bir seviyeye

çıkarıldı ve tarihe Zap Operasyonu olarak geçen süreç başladı. ABD'nin askeri anlamda yoğun olarak desteklediği Türk ordusu Zap Vadisi'ne girmek istedi. Amaçlanan, gerillanın komuta kontrol merkezini işlevsiz bırakmaktı. Türk ordusu ayrıca yıllarca konumlandığı Başûr'daki birlikleri üzerinden de harekete geçmek istedi ancak halk buna izin vermedi. Operasyon boyunca gerilla eşsiz bir direniş gösterdi. Gece eylemleriyle Türk ordusuna ağır darbeler vuruldu. 29 Şubat gecesi Türk ordusu askerlerini alandan apar topar geri çekmek zorunda kaldı. Zap Operasyonu ile Türk ordusunun savaş iradesinin kırılma süreci başlamış oldu.

Rêber APO'ya artan saldırılar ve karşı hamleler

Bu yaşananların ardından 21 Ağustos 2008 tarihinde PKK 10. Kongresi'ne gitti. Programda kısmi değişikliklerin yapıldığı 10. PKK Kongresi'nde siyasi-askeri süreç değerlendirildi ve bu doğrultuda kararlar alındı. 10. Kongre PKK'nin ideolojik ve örgütsel duruşunda derinleşme yaratan bir kongre olarak öne çıktı.

Rêber APO, 2008 Temmuz'unda avukatlarıyla yaptığı görüşmede bir süre önce saçlarının zorla kazıtıldığını söylemişti. Askeri sahada istedikleri sonucu alamayan komplocu güçler, yine Rêber APO'ya yönelmişlerdi. Rêber APO görüşmelerinde bu olayı "Saçlarımı kazıttılar. Devlet bununla, 'Biz istediğimiz zaman seni kontrolde tutarız, istediğimizi yaparız. Sen bizim elimizdesin, yirmi dört saat

kontrolümüzdesin' mesajını veriyor" diyerek değerlendirdi ve dayatmaları kabul etmeyeceğini söyleyerek direnişe geçti. Rêber APO'nun baskılar karşısındaki direnişi halka da yansıdı ve geniş katılımlı protesto mitingleri her alanda gerçekleştirildi.

Bu süreçte askeri anlamda başarı kazanamayan Türk devleti yüzünü yerel seçimlere çevirdi. 29 Mart 2009 yerel seçimlerini adeta kader seçimi ilan etti kendisi açısından. Bunu bir referandum olarak ele aldılar ve kaybeden yine Türk devleti ile AKP oldu. Bu zemin üzerinden siyasal demokratik çözüm geliştirme imkanı olduğunu gören KCK, 13 Nisan'da ateşkes ilan etti. Buna karşın AKP hükümeti de 14 Nisan sabahı, literatüre "Siyasi Soykırım Ope-

rasyonları" olarak geçen süreci başlattı. Türk devleti operasyonun adını bilerek "KCK Operasyonları" olarak lanse edip kafa karıştırmak istese de, toplum nezdinde, sivil-demokratik alanın başarılarını hazmedemeyen sistemin saldırısı olarak görüldü. AKP süreci ele geçirmek isterken Rêber APO bir yol haritası hazırlayarak gelişmelere pratik müdahalede bulundu. 15 Ağustos 2009'da hazırladığı "Yol Haritası"na AKP el koydu, topluma ulaşmasına izin vermedi. AKP bu sefer de Rêber APO ile PKK arasındaki ilişki-bağlılık düzeyini ölçmek üzere bir hamle yaptı. PKK'nin Önderliğini dinlemeyeceğini iddia etti. Bunun üzerine 19 Ekim günü Qendil ve Mexmûr'dan iki grup hazırlanarak Habur kapısından Bakur'a geçti. Tah-

min edilenin üzerinde bir ilgi ve coşkuyla karşılandı “Barış ve Demokratik Çözüm Grupları”. Kürt halkının bu sahiplenışı AKP’nin planlarını yine suya düşürdü. AKP hükümeti sanki gerillayı kendisi getirecekmiş gibi bir hava yaratmak istedi ancak halkın görkemli karşılaştığı hesapların sil baştan yapılmasını zorunlu kıldı.

AKP ve Erdoğan, Rêber APO’nun inisiyatifi ele aldığını görerek 17 Kasım’da İmralı’da darbe niteliğinde bir girişimde bulundu. Rêber APO’nun yeri değiştirildi. Mekan olarak daha dar, sağlık durumunu daha da zorlamaya dönük bir hücreye alındı. Rêber APO burayı “tabutluk” olarak tanımladı. Devam eden süreçte Türkiye’de faaliyet yürüten DTP kapatıldı, eşbaşkanlarının milletvekilliği düşürüldü, tutuklamalara hız verildi.

2009-2010 kışı bir anlamda Rêber APO’nun PKK’yi yeni döneme hazırlama süreci oldu. Aynı dönemde Savunmalar tamamlandı ve topluma ulaştırıldı. Bahara kadar devam eden aydınlatma çalışmalarında Rêber APO, Mayıs sonundan itibaren geri çekileceğini, örgütün ve halkın istediği gibi mücadele etmekte özgür olduğunu söyledi. Bunun üzerine PKK de 1 Haziran 2010 tarihinden itibaren yeni bir stratejik mücadele aşamasına geçtiğini duyurdu. Devrimci Halk Savaşı olarak adlandırılan bu süreç yeni bir silahlı direniş sürecini ifade ediyordu. Bu karar ardından gerilla eylemleri yeniden hız kazandı, etkili eylemler gerçekleştirildi. Kendine göre bir anayasa yapmak isteyen AKP, gerilla eylemleri karşısında zorlanınca apar

topar yeniden Rêber APO’nun yanına gitti, ateşkes ilan etmesi istendi. Kısa süreli bir ateşkes için çağrı yaptı. 40 gün süren bu ateşkes sürecinde gerçekleştirilen referandumda çok az bir farkla öne çıktı. İmralı görüşmelerinde bir mutabakat gelişebilir ihtimali üzerine PKK ateşkesi bir ay daha uzattı, sonrasında da 13 Ağustos 2010’da başlayan ateşkes, 12 Haziran 2011 seçimlerine kadar uzatıldı. 10 Mayıs 2011’de Rêber APO’nun hazırladığı protokole AKP’nin cevabı idam tartışmalarını gündemleştirmek oldu. PKK de bu süre zarfında Devrimci Halk Savaşı stratejisine nasıl hazırlanacağına ilişkin konferans ve çalışmalar yürüttü. Askeri alanda hem HPG hem de sonrasında YJA-STAR konferanslarıyla 4. Stratejik Dönem’in tarzı netleştirilmiş oldu.

4. Stratejik Dönem ve Rojava Devrimi

Seçimler ardından anayasa değişikliği tartışmaları yeniden rafa kaldırılmıştı. Kendini başarılı gösteren AKP yeniden topyekün savaş planlarını devreye koydu. Rêber APO ile diyalog yine kesilmişti. Süreç yine savaşa evrildi. Kürtlerin demokratikleşme adımlarına sadece Türkiye değil İran da sert karşı çıkıyordu. Amed’de 14 Temmuz 2011’de Demokratik Özerklik ilanı yapıldığı günün öğleden sonrası İran da Qendil’e saldırı başlattı. Rêber APO’nun Demokratik Özerklik projesine ilk cevap niteliğindeydi bu saldırı. 16 Temmuz günü saldırılar yoğunlaştı. Savaş boyunca sert bir direnişle karşılaşan İran güçleri ağır kayıplar verdi. Qendil

Direnişi olarak tarihe geçen savaş Eylül ayında ateşkesle sona erdi. Aynı dönemde AKP de Demokratik Özerklik ilanını bahane ederek saldırılarını tırmandırdı.

2011 başında patlak veren Arap Baharı’nı öngören Rêber APO, stratejik bir hamle daha yaparak PKK için 4. Stratejik Dönem olarak tanımladığı “Devrimci Halk Savaşı” stratejisini gündeme getirmişti. Gelişmeleri önceden öngören Rêber APO, Ortadoğu Devrimi’nin gelişmekte olduğunu, bu nedenle mücadelenin yükseltilmesi gerektiğini belirtiyordu. Rojava’da belirli hazırlıklara gidildi. Gelişmelerin Suriye’yi etkilemesi yeni bir dönemin kapısını da aralıyordu. Ve 19 Temmuz 2012’de devrimin fitili ateşlendi. Kürtler ilk defa özgürlük ateşini bu kadar örgütlü, bu kadar bilinçli ve bir Önderlikle karşılıyordu. Sömürgeci sistemin kurumları ve sembolleri Rojava’dan tek tek kovuldu. Özgürlük mücadelesine dipdiri capcanlı yeni bir cephe daha eklenmiş oldu.

Yine bu dönemde Rêber APO üzerindeki baskılar had safhaya varmıştı. Bu duruma en radikal tepki zindanlardan geldi. 2012 Eylül’ünde gelişen direniş ardından AKP rejimi, Rêber APO ile diyaloga geçmek zorunda kaldı. Görüşmeler devam ederken PKK’nin kurucu kadrolarından, Kürt Kadın Hareketi’nin öncü-militan kadrosu, mücadelesiyle efsaneleşmiş büyük devrimci Sakine Cansız ve iki yoldaşı Fidan Doğan ile Leyla Şaylemez 9 Ocak 2013’te Paris’te katledildi. Rêber APO bu katliamı, “Ha bizi ha Sakine’yi vurmuşlar. Sakine’nin hesabını soracağım” diyerek tanımladı.

KAZANMANIN FORMÜLÜ:

DEVİRİMCİ KÜLTÜR VE AHLAK

I. Bölüm

Kürt gençleri olarak bugün üzerimizde olan tarihi, toplumsal, örgütsel ve mücadelenin tüm sorumlulukları her geçen gün artmaktadır ve yükü ağırlaşmaktadır. Bu büyük sorumluluğun altından güçlü ve başarılı kalkan bir kuşak olabilmemiz için, kendi yaşamımızı buna göre şekillendirip gereken her adımı atmamız. Tabii bu sorumluluğu taşımamız ve mutlaka bir başarıya götürebilmemiz için de, kişilik özelliklerimize yönelmeli ve

bunu da giderek topluma yaymalıyız. Bizi mücadelemizde kesin kazanıma götürecektir olan Gençlik; devrimci kültür ve ahlakı taşıyan Gençlik olacaktır. Tabii, devrimci kültür ve ahlak nedir sorusunu yanıtlamak da bizim için önem taşımaktadır.

Biz bu konuyu ele alırken bir yönetime başvuracağız. Bu yöntem birçok bilge ve öncü insan tarafından kullanılmış ve uygulanmıştır. Bu yöntem, tüm kelimeleri tek tek ele alır ve onları derinliğine inecek şekilde

yorumlar, en sonunda tüm kelimeleri bir araya getirip, geniş bir çerçeve verir. Biz de kelimeleri tek tek ele alacağız. Başta Kültür, sonra Ahlak, ardından da Devrimci ve son olarak da hepsinin beraberinde açığa çıkardığı anlam... En başta şunu bilmemiz gerekir ki, Kültür ve Ahlak üzerinde çok derin ve uzun tartışmalar ve belirlemeler vardır. Bu konularda Kültür veya Ahlak budur veya şudur demek zor olmaktadır. Bunun için bizim de burada yapmak

TOPLUM

İNSAN

DOĞA

istediğimiz; devrimci kültür ve ahlak için bir çerçeve belirlemek ve bu çerçeveden kendimize bakmaya çalışmaktır, bu tarz daha sonuç alıcı olacaktır.

Kültür

Kültür kendini 3 temel üzerinde var eder. Bu üç temel olmazsa kültürün gelişmesi veya var olması da imkansız olmaktadır. Bu temeller Doğa, Toplum ve İnsandır. Başta doğayla kültür arasındaki bağı ele alalım. Doğanın zenginliğinin kültür üzerindeki etkisini ele alırsak şunu net görmekteyiz: Doğanın zenginliği, kültürün de zenginliğini birlikte getirmektedir. Çünkü doğanın zenginliğiyle, yaşamda kullanılan ve yapılan her şey anlam kazanmaktadır. Bu noktada bazı örnekler verirse belki daha açıklayıcı olacaktır. Çölde, ormanlarda, dağlarda, buzullarda veya aşırı yağmurların olduğu yerlerde yaşayan insanların kültürleri bir değildir. Kültürler o doğa koşullarında kendini doğanın ve çevrenin koşullarına göre şekillendirmiştir. Çölde yaşayan bir toplum için balta bir alet olarak çok anlam ifade etmez, ama ormanda yaşayan bir insan için balta o kadar anlamlıdır ki, hatta kutsallık atfedilecek düzeyi bile yakalamaktadır. Başka bir örnek verirse; Hindistan'da aşırı yağmurlardan dolayı, bambu ağaçlarından ve geniş yapraklardan yapılmış evler daha korunaklı ve sağlam iken, bu şekilde yapılmış evler Kürdistan'da çok anlamlı olmaz ve aşırı kış koşullarında içinde yaşayan insanları koruyamaz. Bunun için, Kürdistan'da daha çok çamurdan yapılan, yazın

serin ve kışın sıcak olan evler bulunur. Ama bu tarz çamurdan yapılan evler Hindistan'da da anlamlı olmaz, çünkü aşırı yağmurlardan ve nemden dolayı o çamur akıp gidecek ve ev yıkılacaktır.

Anlatmak istediğimiz şu: Doğası zengin olan bir kültür başka bir kültürden üstün veya aşağı değildir. Söylemek ve göstermek istediğimiz daha çok, kültür ve doğanın ilişkisi ve insanlar üzerindeki etkisidir. Doğa kendini kültürün zenginliğinde ve renkliliğinde yansıtmaktadır. Bu yansıtmada Kürt halkında birçok yönlü olmaktadır; doğaya olan bağlılığı, dağlara olan sevdası, "kesk û sor û zer" (yeşil ve kırmızı ve sarı) renklerine olan tutkusunu biçiminde kendisini göstermektedir. Bu da birçok kez Kürt halkına karşı geliştirilen yasaklamaların asıl amacını göstermektedir. "Kesk û sor û zer" renklerini yasaklamak; aslında Kürdü kültüründen, doğasından ve ülkesinden ayırmak anlamına gelmektedir. Çünkü Kürt halkı rengiyle, kültürüyle var olmaktadır.

Böylece bir diğer temele gelmekteyiz: Bir toplum ve kültür arasındaki bağ. Burada toplum ve kültür derken diğerlerini bunlardan koparmıyoruz, yani toplum ve doğa da beraberinde birbirlerini etkilemektedir. Biz tek tek ele alırken, bu tüm etkenlerin birbirleriyle olan bağlarını da unutmamalıyız. Toplum, kültürü açığa çıkaran canlı bir haki-kattir. Toplumlar

yaşadıkları koşullara en güçlü bir şekilde katılabilmek için ve bu koşullarda kendilerini var edebilmek için kültürlerini geliştirmektedirler. Şunu bilmek faydalı olacaktır: Evren, oluşumundan bu yana her saniye büyürken, doğa da bununla birlikte gelişmektedir, bunun içinde yasayan toplumlar da beraberinde gelişir ve böylece kültür de sürekli gelişen ve büyüyen bir özellik taşır. Değişimden ve büyümeden anlamamız gereken şudur: Bir önceki kültür yok olmuyor, var olan kültür daha da zenginleşiyor ve adeta kültür kültürleşiyor. Kültürler toplumların kimlikleri oluyor ve toplumlar kültürleri üzerinden kendilerini tanımlıyor. Toplumun bilinç düzeyi ve gelişmişliği kendini kültürel zenginliğinde göstermektedir.

Kürt halkına bakıldığında, kültürü çok eski bir tarihe dayanmasından dolayı, yüzyıllardır gelişen her türlü saldırıya karşı ayakta durmayı başarmış ve bugüne kadar kendini var edebilmiştir. Kürde karşı saldırılar artık kültürünü yok etmeyi amaçlamaktadır. Bugün biz Kürt gençleri olarak ne kadar kültürümüzü yaşıyoruz? Eğer biz Kürt halkının geleceğiysek o zaman Kürt halkının varlığını da ayakta tutabilmek için kültürümüzü yaşamak zorun-

Eğer biz Kürt halkının geleceğiysek o zaman Kürt halkının varlığını da ayakta tutabilmek için kültürümüzü yaşamak zorundayız

dayız. Aksi takdirde başkalaşır ve kendi kimliğimizden yoksun oluruz. Bunun örnekleri çoktur. Birçok Kürt genci kesinlikle giydiği yırtık pantolondan dolayı birçok nasihat dinlemiştir veya çok doğal şekilde gizliden yırtık pantolonunu diken nenemiz olmuştur. Burada asıl mesele, yırtık pantolonu giyip giymemek değil; kendi kültürüne yabancılaşmadır ve uzak olmadır. Nenenin orada fiziki olarak diktığı yırtılmış pantolon, aslında Kürt gençlerinin yırtılmış kültürlerini tekrardan dikme çabasıdır. Bir diğer nokta da şudur; moda adı altında kültürsüzlüğü Kürt gençlerine dayatmaktır.

Son olarak, kültürün gelişebilmesi için 3. temel İnsandır demiştik. İnsan olmadan kültür gelişmez, ama insan da tek başına bir kültür açığa çıkaramaz. Bu örneği çok kez duymuş olabilirsiniz ama burada da anlam kazanmaktadır: Bir insan tek başına bir ormana bırakılsın, orada yaşayamaz ve kültür açığa çıkaramaz. Bir bebek nasıl tek başına kendini yaşatamıyorsa, insanın da toplumsuz ve

doğasız yaşaması imkansızdır, böylece kültürü oluşturması da imkansız olmaktadır. İnsanın tarihine baktığımızda, kültür tarihi de bir o kadar eskidir. İnsanın düşünce gücüyle açığa çıkardığı her şey ve pratiğe indirgediği her etkinlik kültüre girmektedir. Yani, insan düşüncesi kendini kültürde açığa çıkarmaktadır. Düşünce; kültürde analitik olan yan değildir, daha çok duygusal düşüncenin gelişmişliğinin sonucu olarak ortaya çıkmaktadır, tabii analitik zeka bunun dışında değildir. Bunu şöyle somutlaştırabiliriz: İnsanların ihtiyaçlarını karşılamak için geliştirdiği aletler vardır, bu aletler toplumun yaşamı için büyük anlam kazanır ve böylece o toplumun, insanın ve kültürün sembolü haline gelir. İnsanlar düşünce gücünü geliştirdiği düzeyde kültürünü de geliştirebilir ve etkili olabilir. Şimdi bir kişi olarak kendimize bakalım, biz hangi kültürü yaşıyoruz ve yaşadığımız kültürü geliştiriyor muyuz yoksa tüketiyor muyuz? Birçok Kürt genci bugün kültürünü yaşamaktan

ziyade onu tüketen bir yaşam stilini geliştirmektedir. Bu noktalar hassas ve derindirler.

Kültürün olabilmesi ve gelişebilmesi için gereken etkenlerden bahsettik ve örnekler verdik. Şimdi de tarihine biraz inelim. Burada iki çeşit kültür üzerinde duracağız:

1. Doğal toplum kültürü
2. Devletçi toplum kültürü

Dünya tarihi boyunca ortaya çıkmış ilk insan toplumları olan klanlar geliştikçe kültür de gelişmeye başlamıştır. Burada gelişen kültürde, adeta doğanın içinde yeni bir doğa yaratan ve kendini bu yeni doğa içinde geliştiren toplumlar oluşmaktadır. İlk gelişen toplumla açığa çıkan kültür, doğal toplum kültürü olmaktadır. Doğal toplum yaşamının açığa çıkardığı kültür; doğa, toplum ve insanla iç içe, saygı, sevgi ve birbirini koruma temelinde gelişir. Doğal toplum kültürü çerçevesinde gelişen yaşam, diğer kültürlerle açıktır ve başka kültürleri zenginlik olarak görür.

Bundan 5 bin yıl öncesine dayandırılan ilk devletçi sistem,

**Mesele, yırtık pantolonu
giyip giymemek değil;
kendi kültürüne
yabancılaşmadır ve uzak
olmadır. Nenenin orada
fiziki olarak diktığı
yırtılmış pantolon, aslında
Kürt gençlerinin yırtılmış
kültürlerini tekrardan
dikme çabasıdır**

devletçi toplum kültürünün doğuşu anlamına gelmektedir. Oradan itibaren paralel olarak gelişen iki kültür dayatılmaktadır. Devletçi toplum kültürü, kendi dışında başka kültürleri tanımaz ve diğer kültürleri zenginlik değil, tehlike olarak görür. Böylece de dışa kapalıdır. Bu kültürün doğaya, topluma ve insana yaklaşım biçimi çarpıktır ve her şeyi kendi egemenliği altına almayı amaçlar. Doğayı ve insanı kontrol altında tutulması gereken nesneler olarak görür.

Doğal toplum kültürü, insanlara nesne değil birer özne olarak yaklaşır; insanlar zorla değil, gönüllü olarak topluma katılır, bu kültürde doğruluk, dürüstlük ve saygı vardır. Toplum ve doğa bu kültürde büyük anlam ifade eder ve onu geliştirmek ve korumak için en büyük fedakarlığı gösterir. Burada klanlardan bugüne gelen bir ilke her zaman yaşanmaktadır: "Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!" Doğal toplum kültürünü yaşayan bir insanın kendine güveni, iradesi ve kültürüne bağlılığı tamdır. Çok kolay kültüründen vazgeçmez ve kültürüne karşı en küçük saldırıda çok yoğun bir savunmaya geçer. Bu bazen fedaileşen bir düzeyi yakalar. Böylece burada gelişen iradeli kişilik, toplum için kahramanlaşan kişilik oluyor.

Devletçi toplum kültürü insanlara iktidarcı yaklaşır, insanlar burada zora dayalı yaşama katılmaya mecbur bırakılır. Bu kültürde zor, yalan, dolandırma esastır. Doğa ve toplum burada büyük anlam ifade etmez, hatta bunlar engelleyici, geriletici ve tehlikeli olarak

görülür. Vahşi doğa kavramı, devletçi toplum kültürünün açığa çıkardığı zihniyetin ürünü olan bir kavramdır. Burada doğayı ve toplumu korumaktan ziyade, onu parçalama ve yok etme çabası açığa çıkmaktadır. Devletçi toplum zihniyeti son olarak kendini şu sözlerle ifade etmektedir: "Güçlü olan kazanır." Burada koruyan ve geliştiren değil, daha çok saldıran ve tüketen bir pozisyon vardır. Böyle bir kültürü yaşayan kişi genellikle özgüveni eksik, yaşamı çarpık bilgiler üzerinde kurulmuş, kolay pes eden, fedakarlıktan uzak, kültürünü tanımaz bir kişidir. Bu kültürü yaşayan biri kendi öz kültüründen çok çabuk vazgeçer ve bir mücadele gerekirse bundan kaçır. Bunun en derinleşmiş hali, köleliktir. Böylece burada gelişen iradesiz kişilik, toplum içinde köleleşen kişilik oluyor veya canavarlaşan bir kişilik oluyor.

Burada bir durup kendimize bakalım: Biz kişi olarak ve Kürt gençleri olarak, doğal toplum kültürünü mü yaşamaktayız yoksa devletçi toplum kültürünü mü? Çoğu zaman ortaya çıkan şudur: aslında her iki kültürü birden yaşayan bir kişiliğimiz var. Bunun için de kendi öz kültürümüzü yaşayabilmek ve onunla yeniden buluşabilmek için devletçi toplum kültüründen bütünüyle vazgeçip kendimizi tamamen doğal toplum kültürüne yatırmalıyız, çünkü Kürdün doğal toplum kültürüdür.

Kültür için bunları demekle yetineceğiz. Umarız kültür açısından bir çerçeve belirlenmiş olduk.

**Kendi öz kültürümüzü
yaşayabilmek ve onunla
yeniden buluşabilmek için
devletçi toplum kültüründen
bütünüyle vazgeçip
kendimizi tamamen doğal
toplum kültürüne
yatırmalıyız, çünkü Kürdün
öz kültürü doğal toplum
kültürüdür**

Dema di-
bêjin Rêber
APO ne tenê şexsekî
tê bîra min. Esas bîrdo-
ziya rizgariya jin, şehîd Zî-
lan, têkoşîna rizgariya gelê Kurd
û tolhildana mirovên bindest tê bîra
min. Dema ez dengê Rêber APO dibihîsim,
dengê qîrîna dayikan, kena zarokan, den-
gê şehîd Mizgîn û şehîd Serhed tê min. Dema
ez Rêber APO dibînim, ez çiyayên azad û agirê
Newrozê dibînim. Rêber APO şexsekî ye. Lê, ne
tenê şexs e. Ne tenê şoreşger e. Ji bo gelê Kurd û
gelek mirovên di cîhanê de sembola pirr tiştan e.
Rêber APO xwedî wateyek mezin e. Esas **RÊBER**
e, yanî mirovek ku pêşengiyê ji reyekê re dike, ê
ku pêşengtî dike, ê ku reyeke nû diafrîne.

Pênaseyek rast a ji bo RÊBER

Carekî din divê em wateya Rêber
zelal bikin. Her roj dibe ku em
20 cara vê peyvê bikartînin.
Dema em bikartînin jî
gerek em felsefeya vê
peyvê jî baş biza-
nibin. Di dest-
pêkê de ji
bo ku

tu bibî Rêber, yanî kesekî ku
pêşiya rê vedike, rê diafrîne û
pêşengtî dike, pêwîste tu reyekê
ava bikî. Ev rê dikare ji bo te-
vahiya mirovahiyê bibe derke-
tinek nû. Bi taybetî jî ger tu li
cihekê wek Kurdistanê bixwazî
rê çêbikî, yanî li cihekê ku hêvî
nemaye, beriya 40 salan bawe-
riya tu kesî/ê nebû û hebûna
te wek Kurd qedexe bû. Ev rê li
cihekê destpêdike, dema tu pirr
dixebitî dirêjtir dibe, dema
te rêya xwe da naskirin
ji xwe wê gelek kes
li pey te werin.
Ji ber ku te
reyek

nû ji bilî rêyên berê afirandiye.
Carnan wê di rêya te de gelek
astengî hebin. Carnan jî tuyê
bigihijî diwarên ku li pêşberê
te hatine lêkirin. Lê carnan jî
pêwîste tu rast neçî, carnan
hewceye tu dîreksiyona xwe bi-
guherînî, car bi car jî pêwîste tu
çend gav paş de biavêjî û ji nû
ve bazbidî. Dibe ku dawîya rêya
te jî nebe, ji ber ku bi her gava
ku tu diavêjî re pêşketinên nû
diqewimin.

Ev rê şoreş e! Ji ber ku şoreş
nasekine, şoreş alternatîfan ava
dike, şoreş derketina herî me-
zin e.

Şopdar

Di rêya te de wê şopdar jî
hebin. **Şop-dar**, yanî kesa/ê
li ser şopên te de dimeşin.
Ev yek jî ji ber vê ye ku
baweriya xwe bi rêya te
tînin, heqîqeta xwe di
rêya te dibînin. A rast
rêya te wê demê dibe
rê ku şopdarên te he-
bin. Ne tenê tu, di he-
man demê de yên ku
dixwazin li ser rêya
te bimeşin jî afirîner
in. Di wateya rastîn
de şopdar jî Rêber in û
bi dayîna kedek mezin
rêya Rêber mezin dikin,
pêşdixînin.

Rêber APO

Di dîroka Kurdistan de mînaka
herê ber bi çav a ku derketinek
mezin li beramberî zilm û koleda-
riyê çêkir, Rêber APO, Ebdullah Oca-
lan e. Di pêvajoyekê de ku derfet nîn
bûn, Rêber APO bi girêdan û bîranîna ji
heval Kemal Pîr û Heqî Qerer re rêyeke nû ava
dike. Heta derfet jî bi xwe afirandiye û gav bi gav
pêşî li şoreşa mezin a Kurdistanê, dovre jî li Rojhe-

RÊBER

lata Navîn vekir. Di demek herê bi zehmet de Rêber APO bû çiroskek ji ronahiya mezin a ji bo mirovahiyê.

Em jî bi ronahiya ku me ji Rêber APO girtiye, îro li ser rêya şoreşa Kurdistanê dimeşin. Em li ser rêya heqîqetê, rêya ku Rêber APO xêz kiribû de dimeşin. Di rêya Rêber APO de meşin, rêya XWEBÛN e. Lewma em xwe wekî ŞOPDARÊN XWEBÛNÊ pênase dikin. Rêber APO ev têkoşîna xwe a lêgerîna heqîqetê veguherand rêxistinbûnê. Bi vê rêxisinê re jî gelek şoreşger afirand. Şoreşa ku di xwe de avakiriye, veguherand şoreşa azadiya Kurdistanê. Agirê Newrozê, ku ji zû de tefandî bû, ji nû de geş kir. Hêviyên gelekê ku di dîrokê de hatibû winda kirin, ji nû de zindî kir. Ev jina ku zindî hatibû binerd kirin, ji nû ve rakir ser pêyan. Bi şoreşa xwe a mezin, rêya ku dida nîşan, ji nû de jiyan afirand.

Me komploya navdewletî vala derxist

Ji bo jiyanek demokratîk, azadîxwaz, ekolojîk, wekhev û bi wijdan bi hezaran kes îro li ser rêya Rêber APO de dimeşin. Li ser şopa Rêber APO de meşin, avakirina jiyanek azad e. Rêber APO tê wateya avakirina partî, artêşbûna jinê, bîrdoziya rizgariya jinê, modela KCK'ê, yanî tê wateya projeya jiyanek demokratîk, ekolojîk û ya ku xeta azadiya jinê diparêze û pêşdixîne. Yanî Rêber APO temsîla ruh û hizra teorîk a van projeyan e. Rêber APO felsefe, bîrdozî û hêvî ye. Lewma em nikarin dîlgirtina Rêber APO tenê wek dîlgirtinekî ji rêzê bigirin dest û binirxînin. Ne tenê şexsek, belku bi milyonan mirov ku di pey lêgerîna XWEBÛNÊ de ne hatin girtin. Ne kesek, bi milyonan kes di bin tecrîdê dene. Îro ne tenê şexsek dîl tê girtin, bel-

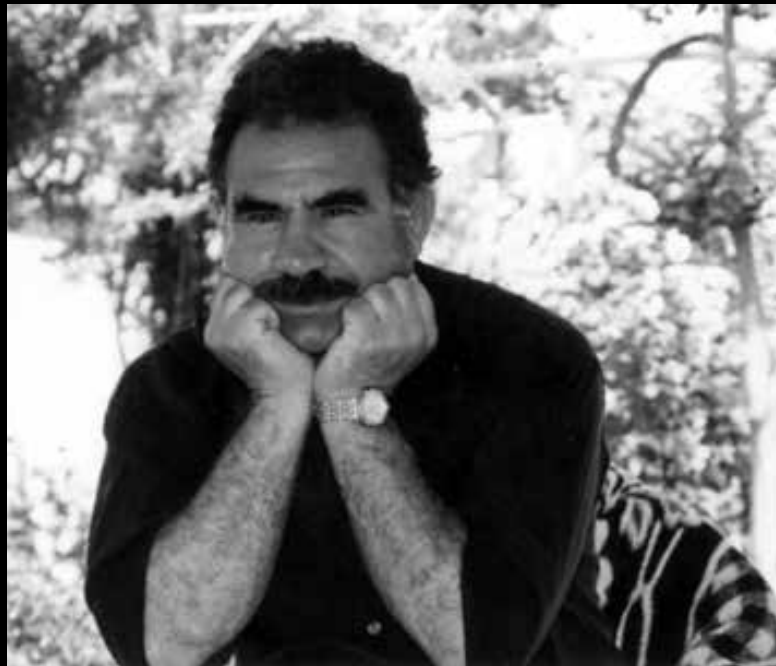
ku felsefeyek, hizrek, projeyên jiyanek demokratîk tê dîlgirtin.

Dema ku em dibêjin Rêber APO felsefe ye, wê çaxê divê em vê felsefeyê bidin jiyan kirin. Ji bo ku Rêber APO her tim bi me re be, hewceye em felsefe û ramanên wî jiyanî bikin. Felsefeya azadiyê bi lêgervanên xwebûnê, bi şopdarên azadiyê zindî dibe. Bi têkoşîna me komploya navdewletî tê vala derxistin. Yanî bi kinahî; dema em projeyên jiyanek demokratîk û ekolojîk pêşbixin, gav bi gav pergalê baviksalarî tîk bibin, dema em karibin xwe bi her awayî li dijî êrîşên pergala dagirker û kapîtalîst biparêzin, wê demê felsefeya Rêber APO jiyanî dibe. Û dema felsefeya Rêber APO jiyanî bibe, komploya 15'ê Sibatê jî wateya xwe winda dike, tîkdîçe. Şoreşa me bi vî rengî pêşdikeve. Pêşketina şoreşê jî gelek mirovên ji netewên cûda ber bi vê têkoşinê ve dikşîne.

**Li ser şopa
Rêber APO de
meşin,
avakirina
jiyanek
azad e**

Dema felsefeya Rêber APO jiyanê bibe, komploya 15'ê Sibatê jî wateya xwe winda dike, têk diçe

Li Îmralityê îşkence û tecrît

Bi taybetî li Rojhelata Navîn gelek kes tevî têkoşîna li dijî dagirkerî, zayendperestî û kapîtalîzmê dibin. Şoreş roj bi roj mezintir dibe. Bi mezinbûna şoreşê re her roja ku diçe koploya navdewletî jî tê vala derxistin û heya ku em dîwarên îşkenceya li Îmralityê tam neşkênin, em ê dest li vê têkoşînê bernedin. Hêzên dagirker ji ber tirsê ji felsefe û ramanên Rêber APO, îro tecrîta li Îmralityê girantir dikan. Êrîşên li dijî rêveberiyên xweser, Kobanê, Efrîn û çiyayên azad, ji polîtîkaya li dijî Îmralityê ne qut e.

Li rojavayê Kurdistanê li ser esasê bîrdoziya rizgariya jinê û pergala demokratîk a konfederalîzmê jiyanek nû tê avakirin. Pêşketinên ku îro li rojava pêk tên, li ser bingehe bîrdoziya Rêber APO pêş dikeve û li ser her bihostek axa welat şînber dibe.

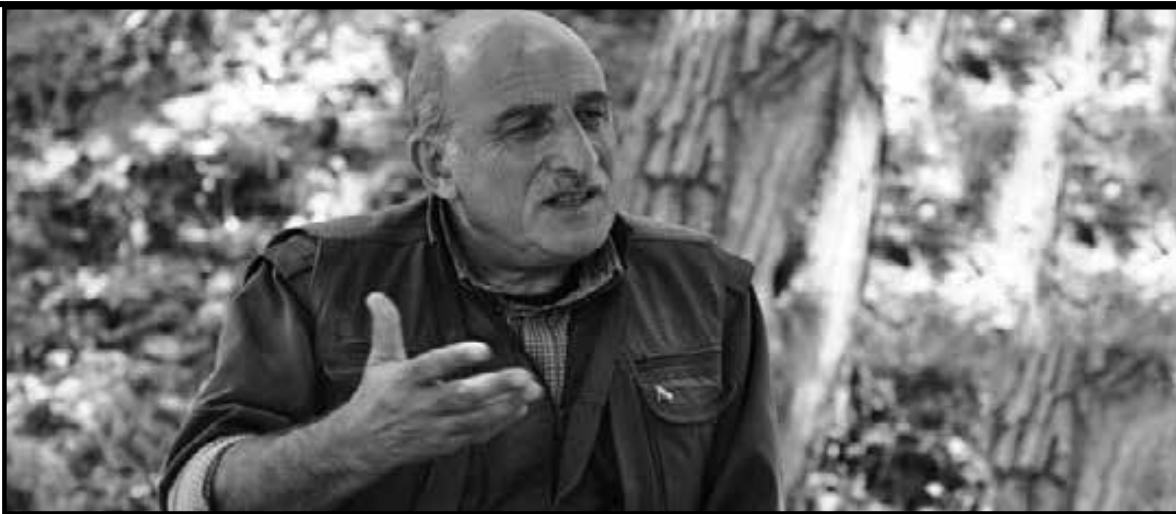
Yanî şoreşa rojava di cewherê xwe de zindî kirina felsefe û ramanên Rêber APO ye. Belavbûn û xwedî derketina ji ramanên Rêber APO jî tê wateya vala derxistina roja rêş. Li ser vî esasî a ku dikeve ser milê me jî diyar e. Wek şopdarên Rêber APO, şopandina rêya wî, zindî kirina felsefeya wî, hilweşandina pergala kapîtalîst û avakirina jiyanek nû û alternatîf, erka me ye. Ne cih, ne jî dem dikare me ji rêya me, ji doza me bide alî. Me xwe di vê rêyê de dît, me jiyana xwe a kevin berda û em ber bi jiyanekî azad ve meşyan. Em azadiya xwe êdî di azadiya Rêber APO de dibînin. Rêya Rêber APO rêya me ye. Di vê rêyê de, em ne komploya 15'ê Sibatê, roja rêş dipejirînin, ne jî tu astengiyên din ku li pêşiya me bibe kelam dinasin. Ji bo me têkoşîn li ser şopa Rêber APO bê rawest didome.

Die Bedeutung der Jugend innerhalb der Gesellschaft und der PKK

Teil I

Die Jugend hat innerhalb der Gesellschaft und in gesellschaftlichen Bewegungen eine wichtige Rolle. Dies ist allgemein bekannt. Es ist wichtig zuallererst die Rolle und den Platz der Jugend in der Gesellschaft zu verstehen und zu definieren. Die Jugend ist ohne Zweifel der dynamischste Teil der Gesellschaft. Es heißt,

dass die Jugend die Zukunft sei. Es wird gesagt, dass Gesellschaften, welche keine junge Generation erziehen bzw. ausbilden keine Zukunft haben. Es ist die Jugend, die die Veränderungen verwirklicht, die Neues in der Gesellschaft aufbauen wird. Die Jugend bedeutet der dynamischste und jüngste Teil zu sein, der die gesellschaftliche

Freiheit und Gleichheit sucht, vom Dreck der Macht und Staat nicht viel beeinflusst wurde und offen für ein demokratisch-kommunales Leben ist.

In Hinsicht für gesellschaftliche Bewegungen erklären Soziologen, dass Ideen der Gesellschaft von Außen nähergebracht werden. Auch revolutionäre Anführer bewer-

ten dies als richtig. Wenn der Gesellschaft Bewusstsein und neue Ideen von Außen gebracht werde, ist es die Frage welcher äußerer Teil der Gesellschaft dies tut. Diese werden als Intellektuelle definiert. Sie spielen eine vorreitende Rolle für die Bestimmung der Zukunft der Gesellschaft und ihres Lebens.

Rêber APO hat die demokratische Nation als eine „Gesellschaft der ideellen und kulturellen Einheit“ definiert. Er hat die Bedeutung der kulturellen Einheit und Ideen für die Gesellschaft zum Ausdruck gebracht. Das heißt, dass die gedankliche Kraft wichtig ist, um eine Gesellschaft zu sein. Somit ist es wahr, dass das Bewusstsein von den Intellektuellen aufgebaut und in die Gesellschaft getragen wird. Doch in der gesellschaftlichen Bewegung spielt die Jugend immer die Rolle der Avantgarde. Auch wenn dabei immer verschiedene gesellschaftliche Kreise wirksam sein können, nimmt die Jugend immer den Platz ganz vorne ein. Wenn man die Intellektuellen als Gehirn der Gesellschaft bezeichnet, dann ist es die Jugend, die dieses Denken in eine Organisation und Aktion umwandelt, sie als Motorkraft koordiniert.

Insbesondere in der damaligen Zeit, als versucht wurde ein politisches System nach dem Ersten Weltkrieg zu gründen, gab es in den verschiedenen Teilen Kurdistans, während verschiedenen Zeitabschnitten, ein ernsthaftes Massaker an Intellektuellen. Die in politisch und militärischer Hinsicht ganz vorne stehenden Kreise wurden ebenfalls von den Herrschenden geplant ermordet. Doch es

ist der intellektuelle Kreis, den man versucht zu vernichten. Damit versucht man den Kreis zu beseitigen, der die Zukunft der Gesellschaft voraussagt. Dies prägte vor allem die Situation in der letzten Hälfte des 20. Jahrhunderts.

In solch einer Atmosphäre gibt es in Kurdistan mit der Jugend zusammen eine neue

Realität und Renaissance. In der neuen Jugend gibt es eine Bewusstwerdung, ein Kennenlernen der Welt. Eigentlich geht das Intellektuell-sein und das Jugend-sein ineinander über. Dies hat Rêber APO als „intellektuelle Jugend“ bezeichnet. Er hat vor allem die Jugend als Grundlage genommen, die in den Oberstufen und Universi-

täten war. Im Kontext des kulturellen Genozids, hat er die Jugend in den Oberstufen und Universitäten als neue intellektuelle Kraft gesehen. Aufgrund des kulturellen Genozids wurde kein Gehirn übrig gelassen, das für die Gesellschaft denkt oder die Zukunft voraussieht. Rêber APO hat dies als eines der primären Besonderheiten des kulturellen Genozids als "Mentalitätsmassaker" und "gedanklichen Kolonialismus" definiert.

Dieser Prozess des Intellektuellen und Jugendlichen wurde in Kurdistan darauf ausgerichtet, dass die intellektuelle Jugend die Vorreiterrolle in der Herrschaft der türkischen Nation gegen die kurdischen Gesellschaft einnimmt, sodass die intellektuelle Jugend die Vorreiter des kulturellen Genozids werden. Dieses Ziel lässt der hinterfragende Blick der Jugend ins Leere laufen. Es gibt eine innere Hinterfragung. Denn es herrscht eine gesellschaftliche Realität vor. Wenn mit dieser Realität eine Verbindung aufgebaut und die Geschichte reflektiert wird, entwickelt sich genau das Gegenteil des gewollten, nämlich die Entwicklung einer eigenen Haltung als kurdische Jugend und kurdische Intellektuelle. Natürlich können diejenigen, die von ihrer Realität entfernt bleiben und die an der aufgezwungene Realität festhalten, Repräsentanten der türkischen Sprache, Kultur und Denkens sein und damit eine Vorreiterrolle im kulturellen Genozid gegen die KurdInnen einnehmen.

In solch einer Situation hat Rêber APO einen Vorstoß gewagt und eine Entschlossenheit

für die Freiheit, Unabhängigkeit und Demokratie Kurdistans und der kurdischen Gesellschaft vorgebracht. Mit der PKK ist im Grunde eine vorreitende intellektuelle Jugend entstanden, die eine gegenteilige Haltung und ein alternatives Leben zum organisierten kulturellen Genozid entwickelt hat. In diesem Sinne ist die PKK als eine Jugendbewegung geboren.

Rêber APO ist als ein Jugendanführer hervorgetreten. Er ist innerhalb der studierenden Jugend mit einer nahen Beziehung zur revolutionären Jugendbewegung der Türkei hervorgegangen. Seine erste Organisation und Aktion hat er innerhalb der revolutionären Bewegung umgesetzt. Rêber APO hat sich sowohl in der Zeit vor und nach dem Putsch vom 12. März 1971 in der revolutionären Jugend der Türkei organisiert. Die Praxis während Ankara Demokratik Yüsek Öğrenim Derneği (Demokratischer Hochschulverband in Ankara) zeigt dies klar und deutlich. Doch hierbei gab es einen Unterschied: Während er für die revolutionäre Jugend der Türkei Aktionen organisierte, hat er darin auch die kurdische Realität, die kurdische Freiheit und auch eine Idee für die Lösung der kurdischen Frage, die im Zuges des 1. Weltkriegs vom System der kapitalistischen Moderne geschaffen wurde, vertreten.

In diesem Sinne ist die PKK eine Jugendbewegung aber keine objektiv entstandene Jugendbewegung, sondern eine mit den Ideen, Gedanken Rêber APOs gebildete und geformte Jugendbewegung - eine apoisti-

sche Jugendbewegung. Deshalb muss man zu dem Titel kurdische Jugend auch apoistische Jugend sagen. Denn es gibt eine Jugend die anders ist. Rêber APO hat in der Entwicklung der PKK davon gesprochen, dass es zwei Kurden gibt: Einmal den versteinerten Kurden, also den Kurden, der zum Fossil geworden ist, und einmal den freien Kurden. Einerseits KurdInnen wie Barzani, andererseits apoistische KurdInnen. Das gilt vor allem für die Jugend. Deshalb sollte man keinen objektivistischen Blick haben. Man sollte nicht mit einer objektivistischen Logik denken, dass die Jugend als gesellschaftlich, als Gruppe existierte, diese in den Schulen aufgeklärt wurde und sich auf Grund dessen innerhalb des türkischen Bildungssystem eine intellektuelle Jugend gebildet habe, aus welcher dann Rêber APO und die PKK entstanden. Solch eine Logik ist falsch, um die Realität Rêber APOs, der PKK, als auch die Jugendbewegung zu verstehen. Wir können zwar sagen das dies als eine objektive Entwicklung innerhalb der Jugend und revolutionären Bewegungen entstanden ist, es ist jedoch eine historische Realität, dass im Gegensatz zu den gegen die kurdischen Gesellschaft aufgezwungenen und zwangsläufig scheinenden Entwicklungen eine kurdische Existenz und Freiheit entstanden ist. Deshalb betrachtet das globale kulturelle System die PKK als etwas widersprechendes. Es wird abgelehnt. Die PKK drückt eine Loslösung vom globalen Macht und Staatensystem und der kapitalistischen Moderne aus.

Die Loslösung der PKK vom machtbasiertem staatlichem System, ihre damit verbundene philosophische und ideologische Haltung ist radikal. Dies bedeutet, dass solch ein gedankliches System und solch eine Aktion ganzheitlich, nachhaltig und produktiv ist. Sie kann unter jeden Bedingungen kämpfen und sich selbst behaupten. Das ist die wichtigste Antwort auf die Frage: „Wie wurde solch eine Bewegung erreicht? Wir konnten sie von einer Jugendorganisation zu einer Bewegung werden, die den ganzen Mittleren Osten und die Welt beeinflusst?“ Man kann die PKK nicht mit anderen Bewegungen vergleichen. Dies sind nämlich die wesentlichen Unterschiede.

Als zweite Ebene muss die Verbindung zur Realität Kurdistans, der kurdischen Realität, und die Situation des 20. Jahrhunderts betrachtet werden. Solch ein Genozid der gegen die KurdInnen angewandt wurde, wurde sonst gegen keine andere Gesellschaft angewandt. Der Kern des kurdischen Genozids ist die Assimilation. Die Assimilation ist nicht wie man denkt, die kurdische Sprache zu vergessen und türkisch zu sprechen. Die Assimilation wendet sich nicht nur gegen die Sprache. Die Assimilation nur darauf zu begrenzen vereinfacht den kulturellen Genozid.

Rêber APO bewertet Genozid als Assimilation und redet von „kultureller Genozid und Assimilation“. Im Kern der Assimilation steht der Angriff auf die Mentalität. Die Assimilation

des Gedankens hat er auf die Weise definiert „die Unfähigkeit die eigene Zukunft zu sehen“. Unabhängigkeit wird von gedanklicher Unabhängigkeit und Freiheit repräsentiert. Frei zu denken bedeutet ein freies Individuum und eine freie Gesellschaft zu sein.

Die PKK ist keine Bewegung von sehr starken Soldaten, sehr großen Politikern und einer sehr straffen Organisation. An diesem Punkt müssen wir akzeptieren, dass die Organisation der Bolschewiki, die die Russische Revolution umsetzte, sehr viel straffer und systematischer war. Folglich rührt die Stärke der PKK nicht daraus her diese zu überwinden. Im Gegenteil gibt es darüber hinaus zwei Dimensionen. Zum einen ist es die Aktion, die aus der großen Wut und dem Zorn gegen die Assimilation entsteht, wenn die Assimilation der Gesellschaft vor Augen geführt wird. Dies hat den Widerstand vergesellschaftet. Zweitens ist in solch einem Kampf das Niveau von Mut und Opferbereitschaft sehr hoch. Deshalb ist die PKK solch eine Fedai-Bewegung¹. In der Geschichte sind viele Fedai-Bewegungen entstanden, doch blieben diese mechanisch. Sie nutzen die Menschen wie Werkzeuge. Die PKK ist nicht so engstirnig, sie nutzt Menschen nicht als Bomben aus. Es ist eine von den Menschen selbst entwickelte Opferbereitschaft, Bewusstsein und Organisation. Es gibt keine Bewegung wie die PKK, die so viel Mut und Opferbereitschaft, hervorge-

bracht hat.

Das Wachsen der PKK hängt auch damit zusammen diese Realität zu sehen und die Menschen und Gesellschaft aufzuklären, sowie zur Aktionskraft zu verwandeln. Das ist die wichtige Antwort auf die Frage wie eine kleine Jugendgruppe zu einer revolutionären Bewegung wurde, die die ganze Welt beeinflusst. Rêber APO sagt: „Die größte Technik ist der Mensch. Andere schaffen Energie durch die Spaltung von Atomen, wir werden die Energie durch das Verständnis der gedanklichen, emotionalen und seelischen Realität der Menschen schaffen“. Und er hat wirklich eine Widerstandsbewegung hervorgebracht, die keine Technik aufhalten kann, alle mögliche Technik ins Leere laufen lässt. Sie hat bewiesen dass die Kraft des Menschen über jeder Energie steht. Das ist eine sehr wichtige Dimension, die die PKK vergrößert hat und widerständig gegen jede Art Angriff gemacht hat. Es ist also der große Erfolg Rêber APOs und der PKK, die Wut und Zorn der kurdischen Gesellschaft gegen das Genozid auf Kurdistan zu entfesseln und Bewusstsein, Organisation und Aktion zu schaffen.

¹ **Fedai:** eine Person, die sich für einen wichtigen Grund aufopfert, bzw. bereit ist sich für einen Grund, Glauben zu opfern – Selbstlosigkeit

MAHABAD

STADT DES NATIONALEN DENKENS
UND DES ZARATHOASTRISMUS

Wo liegt Mahabad?

Mahabad, die von dem iranischen Regime besetzte Koloniestadt, zählt zur eines der wichtigsten Städten im Osten Kurdistans. In der Geschichte Kurdistans nimmt Mahabad einen wichtigen Platz ein. Sie liegt in der Region Mukriyan, südlich des Umriye Sees, im Osten des Zagros Gebirge 1300 m über dem Meeresspiegel. Aus diesem Grund ist die Stadt reichlich von Wasserquellen umgeben. Mukriyan, nördlich umgeben von der Region Kerales, wo der See Umriye See zu finden ist, ist im Nordwesten benachbart mit der Behdînan Region, im Südwesten mit der Soran Region, im Südosten mit der Region Merîwan und im Osten stellt sie einen natürlichen Teil der Grenze zwischen Kurdistan und der Iran dar.

Nach den Statistiken von 2015 beträgt die Einwohnerzahl von Mahabad 236,849, und die Oberfläche 2616km² und Bevölkerungsdichte 90,54/km².

ULUSAL DÜŞÜNCENİN
VE ZERDÜŞTLÜĞÜN ŞEHİRİ

Mahabad nerededir?

Mahabad, İran devletinin işgali ve sömürgeciliği altında bulunan Rojhilatê Kurdistan'ın önemli şehirlerinden bir tanesidir. Kürdistan tarihinde çok önemli bir yer tutan Mahabad, Mukriyan bölgesinde ve Urmiye Gölü'nün güneyinde bulunur. Zagros Dağları'nın doğu eteklerinde, dar bir vadide kurulmuş olan Mahabad, deniz seviyesinden 1.300 metre yüksekliktedir. Bu konumunun de etkisiyle bol su kaynakları bulunur. Mukriyan, kuzeyinde Urmiye Gölü'nü içinde barındıran Kelareş bölgesi; kuzeybatısında Behdînan bölgesi, güneybatısında Soran bölgesi; güneydoğusunda Merîwan bölgesi ile komşudur, ve doğusu ise Kürdistan-İran doğal sınırının bir parçasıdır. 2016 yılı sayımına göre Mahabad'ın nüfusu 236,849'dur, yüzölçümü 2,616 km² ve nüfus yoğunluğu 90.54/km²'dir.

Geschichte

Die Geschichte Mahabads als Siedlungs- und Lebensort reicht bis in die weite Vergangenheit. Es sind viele Ausgrabungsstätte aus der Steinzeit vorhanden, in denen Werk- und Rüstzeug gefunden wurden. Nach den neusten archäologischen Untersuchungen wurden in diesem Gebiet Befunde entdeckt, welche 40.000 bis 85.000 Jahre alt sind und darauf hinweisen, dass in diesem Gebiet die mit dem Menschen nahe verwandten Neandertaler gelebt hatten.

Was die Bedeutung von dem Begriff „Mahabad“ angeht, gehen die Meinungen auseinander. Nach einer Erzählung liegt der Ursprung des Begriffs im Kurdischen und Persischen, sodann „Meh“ der Mond und „Abad“ die Stadt bedeutet und somit Mahabad „Die Mondstadt“ bedeutet. Nach einer weiteren Erzählung erhielt die Stadt den Namen vom Propheten Mahabad. Mahabad ist einer der ersten Propheten des Zoroastrismus. Zudem wird der Prophet Zerdeşt (Zarathrusta) teilweise auch als ein „mahabadischer“ Prophet bezeichnet. Ein weiterer Name des Propheten Mahabad ist Azar Hooşeng, was übersetzt „das Feuer der Weisheit“ bedeutet und bei einigen Glauben als der erste Mensch erwähnt wird. Nach einer Interpretation des Zoroastrismus hat diese Religion drei große Propheten: Mahabad (3000 v. Chr.) als der erste Zerdeşt, Azar Hooşeng (2400 v. Chr., auch als Prophet Ibrahim geltend) als zweiter Zerdeşt und der weit mehr bekannte dritte Zerdeşt (600 v. Chr.) ist Zerdeşt selber. Somit gilt die Stadt Mahabad auch als Geburtsort des Zoroastrismus.

Die Stadt Mahabad genießt in der jüngsten Geschichte Kurdistans eine sehr besondere Stellung. Sie war das Zentrum des kurdischen Widerstands gegen die persische Herrschaft seit dem Schah Abbas (1587-1629).

Der in den Jahren 1609-1610 sich entwickelter kurdischer Widerstand um die „Dimdim-Festung“ wurde von dem Mukriyan Gebiet, welches der Region Mahabad zugehörig ist, stark unterstützt. An dem Widerstand

Tarih

Mahabad'in bir yerleşim ve yaşam yeri olarak geçmişi oldukça eskilere dayanır. Taş Devri'nden kalma birçok araç gereç bulunan kazı yerleri mevcuttur. Son dönemde yapılan arkeolojik araştırmalarda, bugünkü insanlarla akrabalığı olan Neandertal türünün bu bölgede de yaşadığını gösteren 40.000 ile 85.000 yıllık kalıntılar bulunmuştur.

Mahabad isminin ne anlama geldiği konusunda farklı anlatımlar mevcut. Bir anlatıma göre Mahabad Kürtçe ve Farsça Meh, yani ay, ve Abad, yani şehir kelimelerinden türetilmiş olup „Ay Şehri“ anlamına gelir. Bir diğer anlatıma göre ise şehir ismini peygamber Mahabad'dan almıştır. Bilindiği kadarıyla Mahabad, Zerdüştlük inancının ilk peygamberlerindendir ve hatta bazı yerlerde peygamber Zerdeşt, Mahabadî bir peygamber olarak tanımlanır. Mahabad peygamberin bir diğer adı ise „Bilgeliğin ateşi“ anlamına gelen Azar Hooşeng'dir ve bazı inançlarda ilk insan olarak bahsedilir. Zerdüştlüğün bir yorumuna göre bu dinin üç büyük peygamberi vardır: Mahabad (MÖ 3000) 1. Zerdüş'tür, Azar Hooşeng (MÖ 2040, İbrahim peygamber olarak da geçer) 2. Zerdüş't, ve daha çok bilinen 3. Zerdüş't (MÖ 660) ise Zerdüş'tün kendisidir. Yani Mahabad şehri aynı zamanda Zerdüştlük inancının da doğduğu yerdir.

Mahabad'in Kürdistan'ın yakın tarihindeki yeri apayrıdır. Safevi şahı Şah Abbas'tan (1587-1629) beri Fars hakimiyetine karşı gelişen Kürt direnişinin merkezi Mahabad olmuştur. 1609-10 yıllarında Safevi Devleti'nin işgal saldırılarına karşı gelişen efsanevi Dimdim Kalesi Direnişi'ne Mahabad'ın da bağlı olduğu Mukriyan bölgesi destek vermiş ve direnişte yerini almıştır. Urmiye Gölü'nün batısında yer alan Dimdim Kalesi'nde Safevi işgaline karşı Emîr Xan Lepzêrîn öncülüğünde gelişen direnişe Mahabad'ın da içinde olduğu Mukriyan bölgesine adını veren Mukrî aşireti de destek vermiştir.

Mahabad, Kürdistan tarihine asıl damgasını II. Dünya Savaşı'ndan sonra vurmuştur. 22 Ocak ile 16 Aralık 1946 arasında, yaklaşık

unter der Anführung Emîr Xan Lepzêrîns gegen die safawidische Besatzung an der „Dimdim-Festung“, welches westlich des Urmiye-Sees liegt, hat der Mukrî-Klan, wonach das Mukriyan Gebiet benannt ist, auch ihren Platz eingenommen. Seinen wichtigen Stellenwert in der Geschichte Kurdistans hat sich Mahabad jedoch nach dem 2. Weltkrieg einge-räumt. Die zwischen dem 22. Januar und dem 16. Dezember 1946 existierte „Volksrepublik Mahabad“ stellt eines der wichtigsten Selbstverwaltungspraktiken der KurdInnen dar. Der offizielle Marsch der Republik, welches von der Hingabe und dem Heldentum der kurdischen Jugendlichen berichtet, wurde 1938 von dem Dichter Dildar auf Soranî verfasst und heißt „Ey Reqîb“. Eine weitere Vorreiterrolle an der Organisation des Volkes übernahm die verdeckt und in Zellen vorangegangene kurdische Jugendorganisation Yekîtiya Ciwanên Demokratên Kurdistan. Ebdulrehman Qasimlo, der sich 1945 mit 15 Jahren schon dieser Organisation angeschlossen hat und Zeuge der Revolution war, berichtet über die Volksrepublik Mahabad: „Die Existenz der kurdischen Regierung hat weniger als 1 Jahr gedauert. Trotz dessen hat diese Regierung große Arbeiten für das kurdische Volk geleistet. Kurdisch wurde zur offiziellen Sprache erklärt. Kurdische Kinder haben das erste Mal Bildung in ihrer Muttersprache genos-

Fahne der Volksrepublik Mahabad
Mahabad Halk Cumhuriyeti bayrağı

Volksrepublik Mahabad 1945-1946
Mahabad Halk Cumhuriyeti 1945-1946

bir yıl boyunca varlığını sürdüren Mahabad Halk Cumhuriyeti, Kürtlerin tarihlerindeki en önemli özyönetim denemelerinden biri olarak kayda geçmiştir. Cumhuriyetin resmi marşı, Kürt gençliğinin Kürdistan için fedakarlığını ve kahramanlığını anlatan, 1938 yılında şair Dildar tarafından Soranî dilinde yazılmış olan Ey Reqîb idi. Halkın örgütlen-dirilmesinde öncülük yapan güçlerden biri de gizlilik ilkesiyle ve hücreler şeklinde hareket eden Yekîtiya Ciwanên Demokratên Kurdistan (Kürdistan Demokrat Gençler Birliği) isimli gençlik örgütü olmuştur. 1945'te, henüz 15 yaşında bu örgüte katılmış ve devrime ta-nıklık etmiş olan Ebdulrehman Qasimlo, Mahabad Halk Cumhuriyeti hakkında şunları söyler: "Kürt ulusal hükümetinin varlığı bir yıldan az sürdü. Buna rağmen, bu hükümet bu sürede Kürt halkı yararına büyük işler yaptı. Kürtçe resmi dil haline geldi. Kürt çocukları ilk kez anadillerinde eğitim gördüler. Kürtçe gazete, dergi ve kitapların sayısında emsali görülmemiş oranda artış oldu. İlk Kürt tiyatrosu kuruldu. Kürt kadınlar ilk kez ülkelerinin siyasi ve kültürel yaşamına katılmış oldular. Bu demokratik hükümetin en

sen. Die kurdischen Zeitungen, Zeitschriften und Bücher haben eine noch nie dagewesene Anzahl erreicht. Das erste kurdische Theater wurde gegründet. Kurdische Frauen haben sich das erste Mal an den kulturellen und politischen Arbeiten ihres Landes miteingebracht. Die größte Errungenschaft dieser demokratischen Regierung war jedoch der Grad an nationaler Freiheit, die die Kurden nach all den Jahren erreicht haben.“

Die Volksrepublik Mahabad endete damit, dass sie sich gegen erneute Angriffe des Irans nicht Verteidigen konnten. Da sie seit ihrer Gründung an die UdSSR gebunden war und ihre eigene Stärke, vor allem im militärischen Bereich nicht verfestigen konnte, blieb die Republik nur eine Probe für die Unabhängigkeit. Nachdem die UdSSR ihren Rückhalt entzogen, besetzte der Iran mit einem erneuten Angriff Mahabad, sodann am 16. Dezember 1946 die Volksrepublik Mahabad völlig unter die Kontrolle des Irans gerat. Qazî Mihemed, der am 22.1.1946 am Çwar Çira Platz die Republik ausrief, wurde am selben Platz am 30. März 1947 hingerichtet. Mit ihm wurde der Verteidigungsminister Seyfi Qazi und sein Bruder Sedrî Qazî am selben Tag und Ort ebenfalls hingerichtet.

Qazi Mihammed

önemli başarısı bu kadar uzun süreden sonra Kürt halkının ulaştığı ulusal özgürlüktü.”

Mahabad Halk Cumhuriyeti, İran'ın yeniden işgal saldırılarına karşı koyamayarak son buldu. Kuruluşundan itibaren Sovyet Rusya'ya bel bağlamış ve kendi öz gücünü özellikle askeri anlamda sağlayamamış olması nedeniyle, kısa süren bir bağımsızlık deneyimi olarak kalmıştır. Sovyetlerin desteğini çekmesi üzerine İran topyekün bir saldırıyla Mahabad'ı işgal etmiş, ve 16 Aralık 1946'da ise Mahabad Halk Cumhuriyeti tamamen İran'ın kontrolü altına girmiştir. 22 Ocak 1946'da Çwar Çira Meydanı'nda cumhuriyetin kuruluşunu ilan eden ve başkanlığını yapan Qazî Mihemed, yine aynı meydanda 30 Mart 1947'da İran tarafından idam edilmiştir. Onunla birlikte savunma bakanı Seyfi Qazî ve kardeşi Sedrî Qazî de aynı meydanda ve aynı gün idam edilmiştir. Qazî Mihemed'in Kürt halkına yazdığı vasiyeti bugün bile kendisini düşmana bedavaya satanlara ders niteliğindedir: “Ey Kürt milleti. Değerli kardeşlerim. Zulüm ve baskı gören halkım. Ben ömrümün son saatlerini yaşıyorum. Allah aşkına artık birbirinize düşmanlık etmeyin, sırt sırta verin, zorba düşmana ve zalimlere karşı durun. Kendinizi düşmana bedava satmayın.”

Kürdistan tarihinin bu trajik dönemine ev sahipliği yapan Mahabad'a ilişkin Rêber APO şunları söylüyor: “Kadı Muhammed'in önderlik ettiği Mahabad Cumhuriyeti deneyimi, modern halkçı niteliğine rağmen, öteki isyanlarla aynı akıbeti paylaşmaktan kurtulamamıştır. Beyaz Türk faşizmiyle Rıza Pehlevi faşizmi arasında 1937'de Sadabad Paktı adıyla varılan anlaşma özünde Kasr-ı Şirin Antlaşması'nın çağdaş biçimi olup, Kürt bölünmesini derinleştirme ve özgürlük hareketini ortaklaşa tasfiye etme amaçlıdır. Günümüzde de Türkiye'deki yeşil faşist iktidarla İran İslami faşist iktidarı arasında Kürdistan'ın ulusal varlığını koruma ve özgürlüğünü sağlama mücadelesine karşı yapılan ve yürütülen çok sayıda gizli anlaşma söz konusudur.”

Kultur

Mahabad ist unter den KurdInnen als Symbolstadt des Heroismus und nationalen Denkens bekannt.

Ristemê Zal, eines der wichtigsten Epen der kurdischen verbalen Literaturkultur, stammt aus Mahabad und ist ein Symbol des Mutes, der Tapferkeit, des Patriotismus und der Revolution. Sowohl der Widerstand des Dimdim Schlosses, als auch die Erfahrung als Volksrepublik, nimmt im nationalen Bewusstsein des Volkes einen wichtigen Platz.

Abgesehen davon ist Mahabad für KurdInnen ein wichtiges kulturelles Zentrum. Die älteste Religion der KurdInnen, Zoroastrismus, hatte Ihre Geburt in Mahabad.

Im Weiteren sind zahlreiche wichtige Wissenschaftler, Dichter und Autoren, wie Wefayî (1844-1902), Ebdullah Misbahedîn (1862-1912), Hêmin (1920-1986), Hejar (1920-1990), Ebdurihman Zabihi (1920-1980) und Gîwî Mukriyanî, die der kurdischen Sprache einen großen Beitrag geleistet haben, stammen auch aus Mahabad.

Im kurdischen Roman des berühmten kurdischen Autors Jan Dost „Mijabad“ („Die neblige Stadt“) ist es möglich, die Stadt Mahabad und die Bevölkerung näher zu betrachten.

Kültür

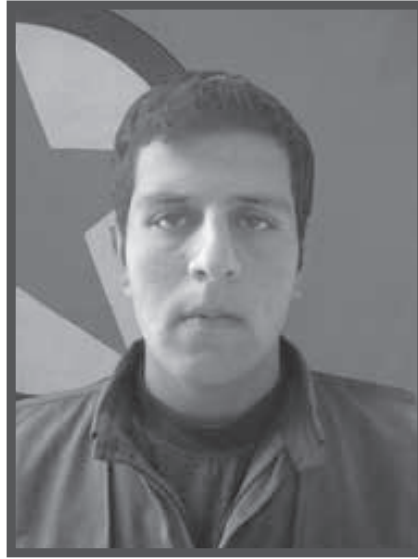
Mahabad, Kürtler arasında kahramanlığın ve ulusal düşüncenin sembol şehirlerinden biri olarak bilinir. Kürtlerin sözlü edebiyat kültürünün önemli öğelerinden biri olan Ristemê Zal destanına konu olan Ristemê Zal Mahabadlı'dır ve mertliğin, savaşçılığın, korkusuzluğun, yurtseverliğin ve devrimciliğin sembolüdür. Hem Dimdim Kalesi Direnişi'ne desteği hem de Mahabad Halk Cumhuriyeti deneyimi, Mahabad halkının ulusal bilincinde önemli bir yer tutar. Bunun yanı sıra, Mahabad Kürtler için önemli bir kültürel merkezdir. Kürtlerin bilinen en eski inancı olan Zerdüştlüğün doğduğu yer olmasının yanı sıra, Wefayî (1844-1902), Ebdullah Misbahedîn (1862-1912), Hêmin (1920-1986), Hejar (1920-1990), Ebdurihman Zabihi (1920-1980) ve Gîwî Mukriyanî gibi Kürtçe'ye katkıları olan birçok önemli bilim insanı, şair ve yazar Mahabadlı'dır. Ünlü Kürt yazarı Jan Dost'un "Mijabad" isimli Kürtçe romanında (Türkçesi "Sisli Şehir") Mahabad'ı ve halkını daha yakından tanımak mümkündür.

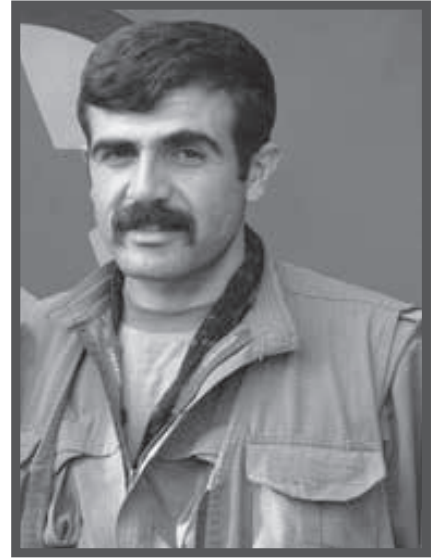
Çwar Çıra Platz
Çwar Çıra Meydanı

Şehîd Alîşer Mahabad

Şehîd Êrîş Mahabat

Şehîd Aso Mahabad

Märtyrer

Das Testament Qazî Mihemed's ist für Mahabads Jugend weiterhin eine Inspirationsquelle. Zahlreiche Jugendliche haben sich der Guerillabewegung mit großem Stolz angeschlossen und führen das historische Erbe Mahabads, das Symbol der nationalen Einheit, weiter, leisten einen tapferen Kampf in Bakur, Başûr und Rojava und wurden zu Märtyrern.

Es sind GenossInnen wie Mazlum Mahabad, der in Amed gefallen ist, Alîşer Mahabad, der in Botan, Êrîş Mahabat, der in Çelê zum Held geworden ist. In Dêrsim wurde Aso Mahabad zum Helden, In Qendîl Mahabad Amed, in Şengal Şerbek ...

Die Kinder des uralten Bodens, die Jugend Mahabads, wird eines Tages sicher am Çwar Çira Platz mit Ey Reqîb die Selbstverwaltung verkünden.

Şehitler

Qazî Mihemed'in vasiyeti Mahabadlı gençler için ilham kaynağı olmaya devam ediyor. Mahabadlı birçok Kürt genci, gerilla saflarına katılarak ulusal birliğin sembolü haline gelen Mahabad'ın tarihi mirasını onurla taşıyarak Bakur'da, Başûr'da ve Rojava'da kahramanca savaşmış şehit düşmüştür. Amed'de kahramanlaşan Mazlum Mahabad, Botan'da kahramanlaşan Alîşer Mahabad, Çelê'de kahramanlaşan Êrîş Muhabat, Dêrsim'de kahramanlaşan Aso Mahabad, Qendîl'de kahramanlaşan Mahabad Amed, Şengal'de kahramanlaşan Şerbek ve daha niceleri...

Bu kadim toprakların öz evlatları olan Mahabad gençliği, bir gün mutlaka Çwar Çira Meydanı'nda, Ey Reqîb eşliğinde halkımızın özyönetimini ilan edecektir.

Bertolt Brecht

PARTİ'YE ÖVGÜ

İki tane gözün varsa senin
Binlerce gözü var Parti'nin
Her yoldaşın bildiği kendi kenti
Beş kıtanın beşini de biliyor Parti
Her yoldaşın bir vakti saati var
Parti'nin ise tarihtir saati
Her yoldaşı yok edebilirler her an
Parti ise yedi değil, binlerce can
Halkların öncüsü o çünkü
Ve o yönetiyor savaşı
Gerçeğin bilinciyle işlenmiş olan
Başyapıtların kılıncıyla.

LOB DER PARTEI

Der Einzelne hat zwei Augen
Die Partei hat tausend Augen.
Die Partei sieht sieben Staaten
Der Einzelne sieht eine Stadt.
Der Einzelne hat seine Stunde,
Aber die Partei hat viele Stunden.
Der Einzelne kann vernichtet werden,
Aber die Partei kann
nicht vernichtet werden.
Denn sie ist der Vortrupp der Massen
Und führt ihren Kampf
Mit den Methoden der Klassiker,
welche geschöpft sind
Aus der Kenntnis der Wirklichkeit.

PIRTÛKÊN KU EM PÊŞNIYAR DIKIN

BOOK RECOMMENDATIONS - BUCHVORSTELLUNG - PRÉSENTATION DU LIVRE

TAGEBUCH DER HÖLLE

Autor: Jan Valtin
Verlag: Bahoe Books
Veröffentlichung: 2016

Jan Valentin ist bereits in frühen Jahren, in den Aufständen und Revolten nach dem ersten Weltkrieg, zur kommunistischen Bewegung dazu gestoßen. Als Seefahrer wurde er schnell zu einem wichtigen Bindeglied der internationalen kommunistischen Bewegung. Besonders die frühen Jahre seiner Erzählung lesen sich wie eine romantische Abenteuergeschichte über Revolution, Ungehorsam, Meuterei und dem Drang nach Freiheit, der Opferbereitschaft die damalige Bewegung an der Weltrevolution arbeitete.

MÛM Û ŞEMAL

Nivîskar: Mehmet Çakmak
Weşanxane: Mezopotamien
Dema Çapê: 2012

Rizgane ku bi dengê leşkeran ve hatibû ser hişê xwe, beyî ku çavên xwe veke fam kiribû ku keliya li bendê bu ew kelî ye, Pima narincoka xwe ya ku di destê wî de xwedan dabû kişand û gurmîni, qirîn u hawar bi yek carê re ket nava hev...

GÛLÛMSE ÖLÛM UTANSIN

Yazar: Xeyrî Garzan
Yayınevi: Aryen Yayıncılık
Basım tarihi: 2017

Bu kitap bir gerillanın ruhudur. Bütün karanlıklardan arınmış, dağların bembeyaz karıyla yıkanmış saf, saydam ve çırılçıplak bir ruh. Kendini gizlemeyen, ben buradayım diyen bir ruh. Kitabın her cümlesinde bu ruha dokunabilir, onu hissedebilirsiniz. Kitabın sonunda anlayacaksınız ki, bu savaşın kazananı gerillanın bu saf yüreğidir. Zafer, doğayla bütünleşmiş, onun bir parçası olmuş ve yine doğanın yüreğine yürüyen gerillanıdır...

Aso Kellar
(Aso Süleyman Salih Cebbar)

Çetin Serhat
(Musa Çetiner)

Cuma Mardin
(Mehmet Sait Sürer)

Armanç Goşkar
(Suna Kızılkaya)

Zilan Rûken Roboskî
(Velide Encü)

Karli Bager
(Emine Onal)

Fırat Kandil
(Abdulbas Ahmet Mustafa)

Harun Roboskî
(Nurullah Encü)

Welat Bahoz
(Güney Batı)

MEŞA DIRÊJ

DEM HATIYE

SERÎ HILDE

KOMPLO PERÇE BIKE

RÊBERTÎ AZAD BIKE

09.02

KOMBÛN - MANNHEIM

10.02

DESTPÊK - MANNHEIM

11.02

HOCKENHEIM-BRUCHSAAL

12.02

BRUCHSAAL-KARLSRUHE

13.02

KARLSRUHE-RASTATT

14.02

RASTATT-ACHERN

15.02

ACHERN-KEHL

16.02

KEHL-STRASBOURG

mesadirej@riseup.net